ABC AUDITED PAID CIRCULATION

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

MAY 7, 1965 — No. 696 — 20th YEAR OF PUBLICATION

HET MIDDELPUNT

"Wie zou toch de eerste zijn geweest, die God Onze Lieve Heer noemde?

"Ik weet het niet, maar ik weet wel dat de man succes gehad heeft. Niet alleen in rooms-katholieke, maar ook in protestantse kring zijn er duizenden, die van Onze Lieve Heer spreken, als zij het eigenlijke van hun geloofsbezit tot uitdrukking willen brengen. Soms denken ze aan Jezus, in de regel bedoelen zij God.

"Het merkwaardigste is, dat de bijbel noch Jezus noch God ooit onze Lieve Heer noemt. Daarom zou ik willen weten wie de man is geweest die de naam Onze Lieve Heer heeft uitgezonden, wie hij was, hoe zijn leven is geweest, wat God voor hem betekende en welke levenservaringen er hem toe drongen om op een goed of kwaad ogenblik als eerste God Onze Lieve Heer te noemen.

"Nog eens: de man heeft succes gehad. Als allen, die hun geloof in God belijden in de drie woorden 'Onze Lieve Heer', samen een kerk vormden zou dat waarschijnlijk de grootste kerk zijn.

"De man, die zich geroepen zal voelen dit geloof te bestrijden en uit de wereld te helpen, zal zich moeten realiseren, wat hem te wachten staat. Het zal geen eenvoudige taak zijn. Toch zou het een zegen zijn wanneer die man kwam.

"Het zou een nog groter zegen zijn, wanneer de kerken zelf zich geroepen voelden, zó te spreken en te preken, dat dit geloof in Onze Lieve Heer — deze woekerplant in de christelijke kerk — voor goed verdween."

Dit is een gedeelte van een artikel, dat Ds. J. J. Buskes indertijd voor **Het Vrije Volk** heeft geschreven en dat werd overgenomen door **Hadderech**, het orgaan van de Ned. Vereniging van Joodse Christenen.

De schrijver zal zelf wel niet vermoeden, dat een bepaalde persoon is aan te wijzen, die de titel Onze Lieve Heer heeft bedacht. In andere talen is de term eveneens terug te vinden. Hier zeggen ze: 'The good Lord'.

In plaats van te zoeken naar degene, die op een gegeven moment de uitdrukking in de wereld heeft gebracht, kunnen wij het gezegde beter zien als de expressie van een bepaalde houding. Mensen, die spreken over Onze Lieve Heer of over The Good Lord hebben eigenlijk niet veel verwachting van Hem. Ze ontkennen Zijn bestaan niet, maar ze verwachten evenmin iets van Hem. Het is zo ongeveer hetzelfde als wanneer wij van iemand zeggen, dat hij "zo'n goeie ouwe ziel" is. Een beste man, hoor, hij zal geen mens kwaad doen, maar je hebt niet veel aan hem. In die zin wordt er dan van God gesproken als Onze Lieve Heer of The Good Lord.

Jaren geleden is er in Amerika een enquête gehouden om na te gaan in hoeverre mensen, die verschillende takken van wetenschap beoefenen, zich laten leiden door het christelijk geloof. Opvallend was, dat de natuur- en scheikundigen het er veel beter af brachten dan de psychologen. Het bleek dat van de physici 34 percent in God geloofde. De psychologen daarentegen, degenen dus die zich met de menselijke geest bezig hielden, haalden het laagste percentage. Van hen waren er slechts 13 percent, die aan God de plaats gaven, die Hem toekomt.

Het zou natuurlijk interessant zijn na te gaan waarom die 34% der scheikundigen in God geloven tegenover slechts 13% der zielkundigen, maar wij willen ons niet graag aan een ongegrond oordeel wagen. Intussen is het wel opvallend, dat mensen die met de natuur- en scheikunde bezig zijn met zulk een veel hoger percentage uit de bus komen. Geleerden, die zich wijden aan de mens en zijn wereld, kunnen met God niet uit de voeten. In de problemen, die zij hebben op te lossen kunnen zij God niet plaatsen en natuurlijk, dan hebben zij ook geen enkele verwachting van Hem.

Hoe komt dit toch?

Wij kunnen vlug klaar zijn met ons antwoord en zeggen, dat veelal de wetenschap op gespannen voet leeft met het geloof. Al moge dit in vele gevallen waar zijn, dan is zulk een antwoord verre van afdoende. Het heeft alleen maar de bewijslast op de wetenschap gelegd.

Zo eenvoudig ligt de zaak echter niet.

Dertien van de honderd psychologen in Amerika geloofden in God, zeven en tachtig van de honderd "had no use for Him". Het is heel goed mogelijk, dat van die zeven en tachtig er een goed aantal zijn, die nog wel willen horen van en spreken over "the good Lord", maar in hun psychologische problemen past hij niet. Daarvoor dragen deze geleerden in de eerste plaats zelf de verantwoordelijkheid.

Niettemin, zegt Ds. Buskes, zou het een grote zegen zijn, wanneer de kerken zich geroepen voelden zó te spreken, dat dit geloof in Onze Lieve Heer — deze woekerplant in de christelijke kerk — voorgoed verdween.

En daarin moeten we hem gelijk geven.

Zo te spreken en zo te preken, dat dit verwrongen beeld van God verdwijnt. Ja, maar hoe?

Het is wel duidelijk, dat wij deze vraag niet met een paar dogmatische stellingen of traditionele opvattingen kunnen beantwoorden. En wij zijn er evenmin mee klaar, door te zeggen dat de kerk de oorzaak is geweest, dat men is gaan spreken over Onze Lieve Heer of over The Good Lord. Want die "kerk" kan zo gemakkelijk convenient worden. De kerk heeft zo'n brede rug, — en daar wordt dan ook dankbaar gebruik van gemaakt. Als bepaalde toestanden verkeerd zijn, of als het met de christenheid niet zo gesteld is als men dat graag zou zien, dan kan men zijn pijlen afvuren op de kerk. De kerk moet krachtiger zijn, de kerk moet meer liefde prediken, de kerk moet het toonbeeld van gemeenschap en saamhorigheid zijn. Dat is allemaal zo onpersoonlijk, en daarom zo goedkoop.

Het wordt erg persoonlijk en daarom ook moeilijker, als wij onszelf de vraag stellen: wie is God voor mij? Voor **mij**. O neen, wij verliezen niet uit het oog, dat wij met elkaar als gelovigen een gemeenschap vormen. Dat een wijnstok niet één druif draagt, maar ranken. Trossen. Maar dit neemt toch niet weg, dat er een persóónlijke relatie moet bestaan tussen Hem en mij. Wat verwacht ik van Hem?

Met die vraag heeft zelfs iemand als Johannes de Doper te kampen gehad. Die liet vragen of Christus werkelijk Degene was, die komen zou, of dat hij zich toch nog vergist had. Nota bene, Johannes de Doper, de wegbereider, de heraut. Bent U het nu, Heer, of bent U het niet? Dan krijgt Johannes dit markante antwoord te horen: "blinden worden ziende en lammen wandelen, melaatsen worden gereinigd en doven horen en doden worden opgewekt en armen ontvangen het evangelie. En zalig is hij wie aan Mij geen aanstoot neemt."

Maak u geen zorgen: aan Onze Lieve Heer, die bijspringt als het ons te benauwd wordt, neemt niemand aanstoot. En The Good Lord, die steentjes en strootjes voor onze voeten wegneemt, kan voor niemand een ergernis zijn. Maar een Gezalfde, die ons leven losrukt uit onze conventies, moet ons eerst overwinnen, willen wij alles van Hem verwachten.

Zie je, er verandert iets in het leven van die mensen. En die verandering is heel drastisch. Een blinde, die leert zien, wordt een geheel ander mens. En een dove die gaat horen of een lamme die gaat lopen, komen in een totaal andere wereld terecht. Armen (die volgens de Mozaische wetgeving niet mochten bestaan in Israel, maar die in Jezus' dagen toch bestonden), wordt het evangelie gepredikt. Die mensen worden vrij!

Het evangelie van het Koninkrijk grijpt je in het hart, het draait je om, het be-kéért je. Het kan zover komen, dat je een hekel aan jezelf krijgt en voor Hem gaat leven.

Dit is het verschil.

Als ik over Onze Lieve Heer spreek, dan denk ik aan een hogere macht, die er voor zorgt dat mijn ego-centrische leven rustig kan voortkabbelen. Maar dit is niet de Christus der Schriften.

Het gaat er maar om, wie het middelpunt van ons leven is.

Voor de protectie van mijn eigen "ego" bezig ik de uitdrukking: Onze Lieve Heer.

Als niet meer ik, maar Christus in mij leeft, doe ik belijdenis: Mijn Heer en mijn God.

D.F.

NEDERLANDSE MINISTERRAAD BIJEEN

De Ministerraad in nieuwe samenstelling bijeen in de Trèveszaal. Zittend v.l.n.r.: Prof. dr. I. Samkalden, mr. J. M. A. H. Luns, dr. ir. A. Vondeling, mr. J. M. L. Th. Cals, mr. B. W. Biesheuvel, J. Smallenbroek en P. J. S. de Jong. Staand v.l.n.r. dr. J. F. E. Einaar (Suriname), drs. J. M. den Uyl, mr. Th. H. Bot, drs. P. C. W. M. Bogaers, dr. G. M. J. Veldkamp, prof. dr. I. A. Diepenhorst, mr. P. L. de Haseth (Antillen), J. G. Suurhoff, mr. M. Vrolijk en drs. J. Middelburg (secretaris).

Beelden van en uit NEDERLAND

☆

Het is voor de eerste wereldoorlog gebeurd.

Een der meest "klassieke" en stijlvolle professors van de Vrije Universiteit hield een rectorale rede. De studenten zaten ostentatief met een krant voor zich, waarin een uitvoerig verslag reeds was gepubliceerd.

Het embargo scheen niet duidelijk te zijn aangegeven. Vandaar de ontijdige publicatie en een professor die zich "genomen" voelde.

Zo verging het ook de nieuwe minister-president *Mr. J. M. C. Th. Cals*, die op dinsdag 27 april j.l. zijn Kabinet aan het Nederlandse volk presenteerde en in de Tweede Kamer een zeer lange regeringsverklaring (het voorlezen duurde twee uur) aflegde.

Door een vergissing van de Rijksvoorlichtingsdienst was deze verklaring ontijdig aan de Kamerleden toegezonden, zodat net als bij de studenten een aantal Parlementsleden de onkiesheid beging, het stuk tijdens het uitspreken van de rede vóór zich op de bank te leggen. De heer Cals was danig in zijn wiek geschoten en vroeg op een gegeven moment, of het nog zin had verder te gaan. De voorzitter, ook niet voor de poes, kaatste terug: "Uw dienst maakte de fout' 'en dus sprak de premier maar door.

De minister-president en zijn medewerkers moesten natuurlijk waar maken, dat het beleid van dit ministerie verschilde met dat van het vorige, toen niet de socialisten, doch de liberalen er deel van uitmaakten. Immers, de toenmalige oppositie-leider, *dr. Vondeling*, verweet het Kabinet-Marijnen gebrek aan visie. Nu hij en vier van zijn vrienden deel van de Regering uitmaken, mocht natuurlijk een forsere aanpak niet ontbreken. Vandaar een opsomming van een ongelooflijk aantal plannen en voornemens. Naar onze smaak iets te veel van het goede. Over twee jaar staan we weer voor algemene verkiezingen en het is ondenkbaar in zulk een kort tijdsbestek zoveel hooi op de vork te nemen. Enfin, de goede bedoelingen zijn den volcke verkondigd.

Wie het niet gemakkelijk had, was de heer *Beernink*, de voorzitter van de C.H.-fractie. De heer Cals had een appeltje met hem te schillen en heeft dat ook op een ongezouten manier doen blijken.

Hij ging alle fasen van de Kabinetsformatie na en verweet de heer Beernink niet de volle waarheid te hebben gezegd en ook de Unieraad van zijn partij niet ten volle te hebben ingelicht. Mr. Beernink was akkoord gegaan met de afspraak, dat het Kabinet moest kunnen rekenen op de instemming der fractie-voorzitters ten aanzien van controversiëel liggende belangrijke vraagstukken. Daarvan blijkt niets in de verklaring, door hem namens de Chr. Historische fractie tegenover de pers afgelegd.

Wij zijn benieuwd of dit muisje nog een staartje heeft.

Wat zijn nu de voornaamste punten van de regeringsverklaring?

Ze zijn in de volgende zeven weer te geven:

1e. Aan de woningbouw zal ook het nieuwe kabinet de hoogste prioriteit geven. De regering hoopt, dat in 1965 meer dan 110.000 woningen zullen worden voltooid. Zij zal de gelegenheid geven een op verdere groei afgestemd aantal woningen in aanbouw te nemen.

2e. Voor de hulp aan minder-ontwikkelde gebieden zal dit jaar nog f33 miljoen extra worden aangevraagd.

3e. Op korte termijn zal de regering maatregelen nemen, die ertoe leiden, dat voor 1965 een bedrag van f50 miljoen aan extra-middelen voor de gemeenten ter beschikking komen. Ook het leningplafond voor de provincies en gemeenten wordt verhoogd.

4e. Voorstellen zullen worden ingediend voor het belasten van speculatie-winsten met vermoedelijk 25 pct.

5e. Voor investeringen van het wetenschappelijk onderwijs zal het begrotingsbedrag over 1964 met f88,2 miljoen worden verhoogd. Voor 1965 zal een nog hoger bedrag worden uitgetrokken.

6e. De regering is niet van plan wijzigingen voor te stellen van de ingansgdata der loon- en inkomstenbelastingverlaging.

7e. Voor woningen, gebouwd tussen 1920 en 1963, zullen gedifferentieerde huurverhogingen plaatsvinden op 1 januari 1966 en 1 januari 1967 van gemiddeld ongeveer 10 pct. Daarnaast zal voor woningen, die na 1965 gereedkomen, de subsidie belangrijk worden verhoogd.

Bij het debat, dat gisteren en vandaag werd gehouden, werd natuurlijk een grote verscheidenheid van stemmen gehoord. De oppositie-partijen vroegen — en terecht —: "Als de Regering dit alles van plan is, waar haal je dan de miljoenen, die voor de uitvoering nodig zijn, vandaan?"

De fracties, die aan de formatie van het Kabinet haar medewerking hadden verleend, waren minder critisch, al zingt elk vogeltje zoals het gebekt is en blijven er nuanceringen.

Een belangrijk punt blijft ook nu de loon- en prijspolitiek. Voor alles dient verdere inflatie te worden tegengegaan.

De minister-president was nogal voorzichtig op dit gebied: "Voorkomen dient te worden, dat door een krachtige stijging van de loonkosten onze concurrentiepositie en de koopkracht van onze munt worden aangetast. De regering wacht thans het halfjaarlijks SER-rapport over de loonpolitiek af. Zij wil echter vasthouden aan het loonakkoord voor 1965.

Met betrekking tot een aanvullende uitkering ineens in 1965 en een extra verhoging van de kinderbijslag per 1 juli a.s., waarover in het loonakkoord nadere beslissingen zijn voorzien, zal de regering na ontvangst van de desbetreffende SER-adviezen haar standpunt bepalen. Zij blijft een verwezenlijking van het beginsel van gelijke beloning van mannen en vrouwen overeenkomstig de EEG-resolutie nastreven. In samenhang met de loonontwikkeling acht de regering een beleid, dat gericht is op het zo stabiel mogelijk houden van het prijsniveau, een onmisbaar complement."

Bij het deabt werd hierop sterk de nadruk gelegd.

Het jaarverslag van de Nederlandse Bank gaf daarvoor nuttige indicaties.

De president van deze Bank, *Dr. Holtrop*, is een voorzichtig man. Hij gaf toe, dat het economisch gezien in 1964 was meegevallen. De uitvoer steeg met 8 pct., de nationale productie eveneens, de loonsom met 17%, doch het werkelijk loon met 7%, het tekort op de betalingsbalans was veel kleiner dan verwacht, er komt kentering in de inflatoire neigingen en meer zulke goede berichten staan zwart op wit.

Niettemin zou de president van de Nederlandse Bank natuurlijk zichzelf niet zijn, als hij de vinger niet waarschuwend omhoog hief.

Troonrede en de miljoenennota, op Prinsjesdag 1965 (de derde dinsdag in september) aan te bieden, zullen verder opening van zaken moeten brengen. De minister-president had het in de beantwoording van de sprekers niet moeilijk. Hij kan rekenen op de steun van de grote meerderheid van de Kamer. De nieuwe fractievoorzitter van de P.v.d.A., de heer *Nederhorst*, voorspelde het Kabinet tot 1967 een rustige vaart en speculeerde zelfs op een langer leven.

De tijd zal het leren!

* * *

Honderdduizenden toeristen stromen ons land elk weekend weer binnen. De bollenvelden zijn laat in dit nogal gure voorjaar, maar niettemin komen ze uit Duitsland, Frankrijk en vooral ook dit jaar uit Skandinavië en genieten van de kleurenpracht die de geestgronden te zien geven.

In de Betuwe beginnen pruimen en kersen eveneens reeds hun voorjaarstooi te vertonen, waardoor ook die streek de belangstelling trekt. Van geheel andere aard zijn de trekpleisters in het Zuid-Westen van het land, waar de machtige Delta-werken het "aanschijn des aardrijks" veranderen. Het zal moeilijk zijn voor de vakantieganger, die na b.v. tien jaar in Canada te hebben gewoond, een bezoek aan Nederland brengt, zijn vroegere vaderland te herkennen.

De urbanisatie, de industrialisatie, de ruil- en herverkaveling, de inpolderingen, wegenbouw en recreatiegebieden geven aan ons land een nieuw "imago", om een modern woord te gebruiken.

Misschien is het de Nederlandse mens, die bij al deze veranderingen, het meest zichzelf blijft.

(Vervolg op pag. 2)

VANUIT NEDERLAND

(Vervolg van pagina 1)

De ruimtelijke ordening is een probleem van de eerste orde.

De nieuwe regering wil daar alle aandacht aan schenken. Dat mag ook wel als men weet, dat, calamiteiten uitgesloten, Nederland bij de eeuwwisseling 20 miljoen inwoners zal tellen; dit is 600 per km2 of, om het duidelijk te maken voor Canadees begrip, 1.350 per square mile.

De nieuwe voorzitter van de Christelijke Emigratie Centrale, de heer *P. C. Elfferich*, sprak er j.l. zaterdag op de Voorjaarsvergadering van de C.E.C. zijn verwondering over uit, dat emigratie bij de oplossing van dit vraagstuk nog zo weinig betrokken wordt. Minister *Veldkamp* was mede aanwezig en zwaaide de beide aftredende bestuursleden — voorzitter Warnaar en secretaris Cnossen — gedurende bijna veertig jaar een span, grote lof toe. De voorzitter van het Ned. Emigratie Fonds, *Mr. J. Klaasesz*, Commissaris der Koningin, bood elk van hen de Olivier van Noort-penning aan, een onderscheiding die voornamelijk aan buitenlanders wordt toegekend. Uit Canada waren er telegrammen van de C.N.I.C. en de Immigration Committee of the Christian Reformed Church.

Cn.

INGEZONDEN

"Justice and Liberty" voor de McRuer Commissie

Indien wij het krantenbericht in de Toronto Daily Star van 27 april 1965 kunnen geloven, dan was Mr. David Archer, voorzitter van de Ontario Federation of Labour met z'n 500.000 leden, een beetje kwaad. Boos genoeg althans dat hij zich in het publiek vergaloppeerde, en zo maar ging snauwen. Natuurlijk doet Mr. Archer dat niet met opzet, dus moet hem wel iets dwars gezeten hebben.

Indien wij het wel hebben, zit het Mr. Archer dwars dat er mensen zijn, die geen lid van zijn organisatie willen worden, noch er financiële steun aan willen geven, en dit vanwege hun godsdienstige overtuiging.

U weet best, waar wij op doelen.

Mr. Archer verscheen op 26 april voor de eenmanscommissie van de voormalige Chief Justice J. C. McRuer. Mr. McRuer is door de regering van Ontario aangesteld als Royal Commission, teneinde met aanbevelingen te komen waar in zekere gevallen vrijheden in Ontario in het gedrang zitten.

Jan en alleman krijgt zelfs een kans om voor Mr. McRuer het zijne te zeggen. En als u leest wat Mr. Archer had te vertellen dan schrijven we rustig gelijk hier achter: ook Mr. Archer verscheen voor Mr. McRuer. Want Mr. Archer is van mening dat rechters niets begrijpen van arbeidsaangelegenheden, dat de arbeiders altijd aan het kortste eind trekken voor het gerechtshof, dat het recht van werkstaking op geen enkele wijze mag worden beperkt, enz. enz.

Volgens het krantenbericht werd aan Mr. Archer tijdens zijn aanbieding de vraag gesteld of het niet mogelijk zou zijn een regeling te treffen voor hen die uit godsdienstige overtuiging geen lid kunnen worden van zekere vakbonden. Toen werd Mr. Archer ontstemd en voelde zich genoopt als antwoord te snauwen dat hij geen arbeiders kende wier godsdienstige overtuiging hen er van weerhield de loonsverhoging aan te nemen die de bonden hadden gewonnen.

Geen erg diepzinnige opmerking, en feitelijk een leugen bovendien! Mr. Archer weet best dat in geval na geval de werknemers die wij op het oog hebben, aangeboden hebben de salarisverhoging a[illegible]n liefdadigheidsinstelling te geven, om *het dubbele* van het lidmaatschapsgeld af te staan! Met opzet wordt dit ontkend door de voorzitter van de Ontario Federation of Labour!

Op het ogenblik dat wij dit schrijven trachten wij een afschrift van Mr. Archer's aanbieding in handen te krijgen.

Het is wel frappant dat Mr. Archer zelf, volgens het krantenbericht, ook nog de Christian Labour Association aanhaalde als voorstander van het gewraakte beginsel van vrijheid van vereniging. Er begint iets door te dringen.

Twee dagen later, op 28 april 1965, verkregen de C.J.L. Foundation en de Christian Labour Association of Canada de gelegenheid om hun gezamenlijk adres aan Mr. McRuer voor te leggen. 's Middags om kwart over twee kwamen wij aan de beurt voor deze gelegenheid, welke reeds vorig jaar in de herfst was afgesproken.

Mr. B. A. Kelsey, onze advokaat las het adres voor, hier en daar een enkele verduidelijkende opmerking er aan toevoegend. Met kennelijke aandacht werd door Mr. McRuer geluisterd naar de uiteenzetting die ongeveer 40 minuten nam. Indien de lezer dit zich al niet herinnert, mag hier nog worden vermeld dat Mr. McRuer twee jaar geleden, in zijn capaciteit als Chief Justice van het Hooggerechtshof van Ontario, de Ontario Labour Relations Board in zijn befaamde uitspraak beval erkenning te verlenen aan de Christian Labour Association of Canada!

Nu was het mogelijk om twee keer in het adres te verwijzen naar de uitspraak van Mr. McRuer zelf, ter staving van de voorstellen in het adres vervat! Betrekkelijk een riskante onderneming, daar wij de kans liepen onderbroken te worden met de opmerking dat Mr. Kelsey bepaalde uitspraken verkeerd had uitgelegd. (Dit, tussen twee haakjes, gebeurde zo ongeveer gedurende de morgenzitting toen professor Arthur van Toronto een uitspraak van Mr. McRuer citeerde!!) Kennelijk was dit niet het geval met ons.

Vier punten brachten wij naar voren, die wij, zeer vrij, als volgt vertalen:

1. Dat elke vorm van gedwongen lidmaatschap in, of financiële steun aan een vakbond, als voorwaarde voor het verkrijgen of behouden van werkgelegenheid, zoals wij deze thans aantreffen, inbreuk maakt op de fundamentele en grondwettelijke rechten van vrijheid van uitdrukking en van vereniging, en het recht op werkgelegenheid.
2. Dat gedwongen lidmaatschap in, of financiële bijdrage aan een vakbond in vele gevallen neerkomt op politieke en godsdienstige discriminatie, en dat deze bepalingen onwettig verklaard moeten worden.
3. Dat de mogelijkheid geopend moet worden dat een individuele werknemer zijn eigen "grievance" behartigt en dit ook zelf aan een commissie van arbitrage moet kunnen voorleggen in alle gevallen waar gedwongen steun aan de bond is vereist, of waar de vakbond onmachtig of onwillig is de "grievance" op de juiste wijze te behartigen.
4. Dat beroep via de gerechtshoven mogelijk moet zijn op beslissingen van de Ontario Labour Relations Board indien het uitlegging van wetten betreft.

Het laat zich verstaan dat het adres uitvoerig was gedocumenteerd met verwijzingen naar de wet, uitspraken van gerechtshoven en aanhalingen van verscheidene legale autoriteiten. Vermeld zij ook nog dat een verwijzing werd gemaakt naar het recente gebeuren betreffende Mr. Bergsma uit Hamilton aan wien het Canadese burgerschap werd geweigerd omdat hij een atheïst is. Ons adres wijst er op, dat indien de regering bescherming en bijstand aan Mr. Bergsma belooft, zij dit zeker ook moet geven aan burgers van Christelijke overtuiging.

Tot slot nog een opmerking over Mr. Van Manen's geval. Onze advokaat heeft dus een "writ" oftewel een dagvaarding ingediend bij het gerecht. Dit houdt dus in dat zowel de gemeente Weston alsmede de betreffende afdeling van CUPE voor het Hooggerechtshof zijn gedaagd en binnen een korte termijn, een dag of tien, hun voorlopig, schriftelijk antwoord moeten indienen. Hierna kunnen allerlei legale procedures ingesteld worden als bijvoorbeeld het vragen van bepaalde documenten of verklaringen, waardoor het wel een jaar of langer kan duren voordat eindelijk een rechtszitting plaats zal vinden. Tot die datum zal er weinig openbaar gemaakt kunnen worden. De zaak rolt nu en veel werk zal weer achter de schermen door onze advokaten worden verricht.

Dringend verzoeken wij u deze kwestie, *en* Mr. Van Manen, *en* onze advokaten, in uw gebed te gedenken. Bij onze hemelse Rechter is deze zaak ook reeds lang beslist.

Indien dit enigszins mogelijk is willen wij u de belangwekkende gedeelten uit de aanbieding van Mr. Archer in een volgend "ingezonden" zo spoedig mogelijk mededelen.

C.J.L. Foundation
The Committee for Justice and Liberty,
P.O. Box 151, Rexdale, Ont.

Een Speciale Conferentie

Het gebeurde in Alberta dat enkele leden van de Association for Reformed Scientific Studies de idee opperden, het werk onder studenten uit te breiden tot leerlingen van de hoogste klassen van de High School. Samenspreking met Dr. Paul Schrotenboer en onverwijld contact met de Board had tot gevolg dat een plan werd opgemaakt voor een High School Students Conference, te houden in de Paasweek te Red Deer.

Nu we achter de volledige uitvoering van het plan staan, mag gezegd worden dat deze eerste poging op dit gebied door de A.R.S.S. gedaan, met groot succes bekroond is. Het is een volkomen geslaagde conferentie geweest. Allen die eraan deelnamen keerden naar huis terug met grote dankbaarheid en een machtig enthousiasme.

Ruim vijftig jonge mensen hebben aan deze conferentie deelgenomen. Zo waren stuk voor stuk vol intense belangstelling. Dat maakte de stemming in de samenkomsten zo uitstekend. De Voorzitter, Mr. Everett Baker van Calgary wist van deze situatie op een voortreffelijke wijze gebruik te maken en was de motor, de sterke, bezielende kracht van al wat gedaan en beleefd werd in deze paar dagen. Op de achtergrond zorgde de registrar, Mr. Ralph Huizinga van Red Deer, dat de organisatie op rolletjes bleef lopen en wonder boven wonder was dit een conferentie, waar niets, zelfs geen klein onderdeel fout ging. Mensen die iets van het houden van zulke conferenties af weten, stonden gewoonweg verbaasd. Wat is hier een werk verzet en wat is aan de organisatoren een verdiende hulde gebracht.

Het kerkgebouw van de First Christian Reformed Church van Red Deer was de plaats van samenkomst. De predikant, Rev. J. W. VanWeelen, fungeerde als een hartelijke en innemende gastheer, die de belangrijkheid van dit werk onder jonge studerenden niet alleen met goede woorden onderstreepte, maar vooral ook met velerlei hulpdiensten verhoogde. Hem werd ook veel dank gebracht en in hem tevens aan de vele gezinnen in Red Deer die de jongelui twee nachten hebben geherbergd.

De bijlokalen in de basement van de kerk waren alle in gebruik vanwege de maaltijden en thee- en koffiepauzes die daar moesten gehouden worden. We hadden dus de keus de lezingen in de kerk aan te horen of een andere plaats te zoeken. Dat laatste werd gedaan en met onmiddellijk resultaat. We konden elke morgen van 9—10 en elke middag van 2—3 in een kostelijk gymnastieklokaal van een naburige High School terecht. Daar werden stoelen en tafels in een halve cirkel gezet rond een groot blackboard en de spreker kon zijn gang gaan. Na de lezing werd teruggewandeld naar de kerk en dan vond daar de groepsdiscussie plaats, gevolgd door de algemene bespreking in de kerkbanken. Ontspanning werd 's avonds genoten en al de andere keren, als de geestige voorzitter de spanning brak.

De teachers waren Rev. M. Vrieze en Mr. Fred Cupido. Deze mannen hebben precies de toon weten te vinden die bij deze jongelui insloeg. Wat ze gaven was niet gemakkelijk maar juist binnen bereik van leerlingen in de hoogste klassen. Niemand klaagde over te moeilijk en in de discussie bleek overduidelijk dat de stof niet alleen begrepen was maar sterk aan het denken had gezet. Het was te bemerken dat deze jonge mensen ware ontdekkingen deden, dingen leerden waarvan ze het bestaan niet wisten en die hen wonderlijk verrijkten. Hoe goed is het van het werk Gods in de wereld te vertellen ,van Zijn leiding in het leven der mensen. Hoe werd opnieuw Augustinus' woord bewaarheid, dat ons hart geen rust kan vinden tenzij het rust vind in God.

Beide sprekers hadden een voldoende aantal outlines laten drukken, zodat iedere student de gehele les in beknopte vorm voor zich had. Het onderwerp van Rev. Vrieze was "Een blik op de Canadese democratie". De onderverdeling daarvan voor de twee dagen was: I. De achtergrond van de Democratie zoals wij haar kennen"; II. De Moderne Democratie in haar ware gedaante. De studenten leerden op deze wijze niet alleen hun land beter kennen maar ontvingen ook tegelijk scherper inzicht in de materie die ze elke dag bij hun studie op school hebben te verwerken. Mr. Cupido bestreek een ander terrein. Hij had de geschiedenis te bespreken. De eerste lezing ging over de vraag "Wat is geschiedenis", waarbij bleek dat bij het geschiedenis-onderwijs op de High Schools dit probleem zelfs niet eens wordt aangeraakt. De tweede lezing besprak de praktische kwestie hoe een Christenstudent de geschiedenis en cultuur moet benaderen.

Beide sprekers sloten zich volkomen aan bij en lieten zich leiden door het thema van de Conferentie, zoals dat in de openingsspeech op woensdagavond gesteld was, "De Bijbel, het Licht van onze studie". (The Bible the Lamp of Learning).

Toen vrijdagmiddag deze onvergetelijke dagen van samenzijn moesten beëindigd worden, kon men een gevoel van spijt niet onderdrukken, dat dit alles nu tot het verleden behoorde. Maar de invloed van wat genoten werd strekt veel verder. Onmiddellijk rees de vraag natuurlijk naar een volgende conferentie. Op goede gronden werd verondersteld, dat we dan wel op het dubbele aantal deelnemers zullen kunnen rekenen. Er werd gezegd: dan hebben we twee conferenties nodig, want voor zoiets goeds als we nu hadden is 50 het absolute maximum. Hoe dat allemaal in de toekomst zal gaan hangt van de A.R.S.S. af natuurlijk. Deze Association deed een zeer goed werk door deze conferentie in het leven te roepen. Allen die deze dagen in Red Deer geweest zijn, keerden naar huis terug als bewonderaars en krachtige propagandisten van onze Vereniging voor Hoger Onderwijs.

God heeft genadig onze gebeden verhoord en ons rijk gezegend. Hij zal ook verder met ons zijn en van Hem alleen blijft onze verwachting. Wij blijven diep overtuigd, dat Hij, die blijkens de kracht welke in ons werkt, bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen.

F. Guillaume.

CALVINIST - CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Een Verhaal over de Bevrijding

door Ineke Parlevliet

5 mei 1945.

Het dorp kende zich zelf niet meer. Vijf lange jaren was het geknecht en gebeuld geweest door de Duitse overheerser, vijf jaar lang had het geleefd in spanning, armoede, vrees en ontzetting.

Mannen en zonen waren ondergedoken, weggevoerd voor werk in Duitsland, opgesloten in gevangenissen en concentratiekampen, tewerkgesteld zonder een vorm van proces, of doodgehongerd en gemarteld.

De Jodenjacht had ook in het dorp talloze slachtoffers gemaakt en het illegaal verzet had zich snel uitgebreid. Onderduikers moesten geholpen en het deed er niet toe welk geloof zij hadden of tot welk ras zij behoorden. De macht van de overheerser moest geknot worden en zijn bevelen zoveel mogelijk tegengewerkt. Zo was het verzet gegroeid, gestadig en vaak met ongelooflijke volharding en moed. Verscheidene verzetsstrijders hadden hun ondergronds werk met de dood moeten betalen, maar het verzet ging door, altijd door met nog meer verbetenheid dan ervoor.

Later was de honger gekomen. De echte honger. Niet alleen maar dat men kon snakken naar een vooroorlogse reep chocolade of een flinke portie vlees, nee, dat kon geen honger genoemd worden. Pas als je maag inkromp van pijn omdat ze half gevuld was met tulpenbollen en watersoep of wanneer ze het met één sneetje klef brood en één holle aardappel per dag moest doen, kon je meepraten wat honger was.

De dorpelingen wisten eigenlijk niet goed wat erger was: een lege, zieke maag of een hart gevuld met angst en benauwdheid; de zorg voor een dagelijks maal of de zorg om een geliefd familielid of vriend. En werd hun trouwens geen keuze gelaten. De meeste dorpelingen kregen hun portie wl van het een of ander en vaak van beide.

Langzamerhand was het aanzien van het eens bloeiende dorp veranderd. Oorlogsgeweld en verdwaalde bommen hadden schade aangericht. Verbrande huizen stonden zwartgeblakerd en triest temidden van de andere. Weiden en velden leken verlaten nu geen koe of paard er meer in graasde. Wat er het laatste jaar nog aan vee overgebleven was, had de bezetter ook in beslag genomen.

Ook de mensen waren veranderd. Ze hadden de hoop op hun vrijheid nog niet opgegeven, maar velen waren wel gaan twijfelen of het voor hun niet te laat zou komen. De gezichten waren smal geworden en de ogen leken groter en dieper nu de kassen zo hol waren. Er leefde zorg in, verdriet, honger, soms bitterheid en vaak vijandigheid en haat tegen de vreemde overheerser.

De fleur was weg uit het dorp; lege magen en bange harten, knagend verdriet en kwellende spanning jagen de vrolijkheid wel op de vlucht. Grauwe moeheid nam hun plaats in en vooral in de lange, donkere nachten stegen de beden op: "O, God, hoe lang nog . . .?"

Maar de hoop op een betere toekomst bleef; de zekerheid dat eens het land verlost zou worden van de wrede onderdrukker hield vele dorpelingen staande en gaf hun de moed en volharding om door te vechten tegen de honger, de koude, het onrecht en de Duitse tyrannie.

En toen kwam de verlossing. Niet plotseling, niet onverwachts, zoals vijf jaar geleden de vijandige overheerser onverhoeds gekomen was met bommenwerpers en legers om zijn macht te vestigen in een paar luttele dagen, maar langzaam en in étappes. De geallieerde legers rukten op, voetje voor voetje zo leek het, voorzichtig hun strategische zetten beramend, maar ze kwamen.

De Duitsers wisten het en erger dan ooit brulden ze hun bevelen en bralden ze hun leuzen in een vergeefs pogen om hun nederlaag te overschreeuwen. De N.S.B.ers wisten het. Ze kropen in hun schulp nu hun zaak verloren was en ze straks zouden vallen in de handen van hen wiens familieleden zij verraden hadden en wiens idealen zij verguisd hadden.

De dorpelingen wisten het ook. Hun geheime Engelse zender hoefde het hun niet te vertellen, want het kanongebulder kwam steeds dichterbij, granaatscherven vlogen nu regelmatig over het dorp en het bezettende Duitse leger bracht zenuwachtig de laatste versterkingen aan. Het kon niet lang meer duren, misschien één of twee weken, misschien nog korter, maar de bevrijding stond voor de deur.

De spanning steeg met de dag en daarmee ook de zorg. Wat zouden er nog voor verwoestingen aangericht worden voordat eindelijk de bevrijding een voldongen feit was? Hoeveel mensenoffers, ook van de dorpelingen, zouden nog gevraagd worden? Blijdschap mengde zich met vrees, hoop met onrust.

De Ondergrondse Verzetsbeweging was paraat. Zodra het sein gegeven werd, konden de Geallieerden op hun steun rekenen. De Binnenlandse Strijdkrachten hadden op papier alles al georganiseerd om de macht van de bezetter over te nemen. Velen verlustigden zich al bij het vooruitzicht dat straks de Duitsers de gevangenen zouden zijn en de N.S.B.ers een kopje kleiner gemaakt zouden worden, figuurlijk, maar misschien ook wel letterlijk.

En toen op de avond van de vijfde mei werd de fluweeldonkere lucht boven het dorp plotseling vrolijk versierd met kleurige ballen als was het een gigantische kerstboom die opgetuigd moest worden met slingers en tierlantijnen. Zoeklichten trokken zilveren banen door de lucht zonder dat er het dreigend geronk van vliegtuigen vernomen werd. Meer en meer rode en blauwe en gele ballen werden afgeschoten en bleven in de lucht hangen als vreemde natuurverschijnselen.

Een juichende, overslaande stem schreeuwde: Capitulatie! We zijn bevrijd! Vensters werden geopend, deuren vlogen open, mensen en kinderen in nachtgoed renden de straat op, elkaar omhelzend, huilend, lachend.

Het was zo. Duitsland had gecapituleerd. Aan de Nazimacht was eindelijk een einde gekomen.

En zo begon de bevrijdingsroes van het dorp.

* * *

Mevrouw van Tiel stond voor het raam in de erker van haar zitkamer. De zachte mei-wind kwam door het half geopende tuimelraam naar binnen en bracht verwaaide feestklanken met zich mee. Flarden rumoerig gezang en opgetogen geroep verstoorden de stilte in de smaakvol gemeubileerde kamer.

Door een sluier van tranen zag Mevrouw van Tiel een joelende mensenschaar op de straat voorbijtrekken. Canadese tanks met joviale soldaten en lachende meisjes reden langzaam de straat verder in. Opgeschoten jongens vingen behendig losse sigaretten op die de soldaten gul rondstrooiden. Kleine kinderen knabbelden voor het eerst op sukken chocolade, eveneens uitgedeeld door de Canadese vrienden. Geen Duitser was er te zien. Maar indrukwekkend doende B.S.ers, met hun stenguns nog wat onwennig over de schouder, brachten zegevierend de verguisde N.S.B.ers uit hun huizen op naar het politiebureau.

Vlaggen wapperden van praktisch elk huis en gebouw. Jong en oud droeg oranje. Kinderen hadden lange oranje sjerpen over hun verschoten en verstelde kleren. Hun schoenen met houten zolen klepperden over het plaveisel alsof het klompen waren. Het dorp was uitgelaten. Eindelijk kon het uiting geven aan een opgekropt gemoed van vijf jaren, eindelijk kon het doen en laten wat het wilde zonder bang te zijn voor represaillemaatregelen.

Vergeten was de honger, de doorgestane ellende, de terreur, de armoede.

Maar mevrouw van Tiel was het niet vergeten. Er was geen vreugde in haar hart, alleen een groot en schrijnend verdriet.

Ze stond daar bij het raam, een eenzame, tengere vrouw van omstreeks vijftig jaar. Maar ze leek ouder en dat kwam niet alleen van de honger die ze geleden had. Diepe lijnen stonden om haar mond en in haar voorhoofd gegroefd. Haar haar was zo goed als helemaal grijs; alleen hier en daar was nog een donkere streep zichtbaar van de oorspronkelijke kleur. Het haar was dof en lag sluik om haar kleine gezicht waarin alleen de ogen groot en donker leken. Aan haar rechterhand droeg ze twee trouwringen. De ene was veel te groot voor haar dunne vinger, maar ook de ander, die ze haar hele huwelijk gedragen had, wat te ruim.

Het lawaai op straat zwol aan, het feestgeroes werd uitbundiger. Met een snel gebaar sloot mevrouw van Tiel het open raam. Het werd nu stil in de kamer. Maar ze bleef kijken naar de straat die als een woelige zee scheen te bewegen. Zonder dat ze het merkte drupten tranen op haar jurk. Ze kneep haar handen samen totdat de knokkels wit werden toen ze plotseling in een stelletje B.S.ers twee vrienden van Jaap ontdekte. Trots en zegevierend alsof zij persoonlijk de overwinning tot stand gebracht hadden, marcheerden ze voorbij.

"Zij wel . . .", dacht mevrouw van Tiel bitter. "Zij wel . . . maar Jaap niet. Die is dood. Doodgehongerd of gemarteld in een kamp, ik weet niet eens hoe en de juiste datum. Het enige dat ik weet is dat hij dood is, dood, dood . . ."

Plotseling keerde ze zich om. Ze viel op een stoel bij de tafel neer. Haar gezicht was vertrokken tot een vreemde grimas. Verbeten perste ze haar lippen op elkaar. Haar keel zat dicht en haar hart was een gapend gat in haar binnenste wat meer pijn deed dan de diepste vleeswond kon doen.

Voor haar ogen speelde opnieuw het tafreel af waarop ze haar zoon Jaap voor het laatst had gezien.

Het was hier thuis geweest, in dezelfde kamer waarin ze nu zat. Jaap kwam maar heel weinig thuis. Meestal sliep hij elders. Het was voor een jongen van 20 jaar veel te gevaarlijk om thuis te wonen. De Duitsers hadden hem voor alles nodig. Voor werk in Duitsland, voor versterking van de linies, voor fabriekswerk in het Ruhrgebied.

Meer dan eens had ze Jaap aangeraden om een veilig onderkomen te zoeken in Friesland bij een ver familielid. Daar zou hij veilig zijn op de afgelegen boerderij en zeker geen honger behoeven te lijden. Maar Jaap had geweigerd. "Ik kan U en de meisjes niet in de steek laten, moeder," had hij gezegd. "Iemand moet wat voor U blijven zorgen. De anderen zijn nog te jong om zoveel verantwoordelijkheid op zich te nemen. Ik blijf in de buurt. Ik weet zeker dat vader dit ook gedaan zou hebben."

Er was geen praten tegen geweest. Al sedert de tijd dat zijn vader was overleden, nu meer dan tien jaar geleden, had Jaap zich al haar beschermer en verzorger gevoeld, ondanks zijn prille leeftijd.

Lang voordat ze het wist was Jaap in het verzetswerk terecht gekomen. Toen ze het te weten kwam, was de grote angst in haar hart geboren. Ze had Jaap gesmeekt om dit werk aan anderen over te laten, maar het was tevergeefs geweest.

"Ik kan niet anders, moeder," had Jaap gezegd. "Ik zou nooit meer oprecht en eerlijk tegenover mezelf en mijn medemens kunnen staan als ik alleen aan mijn eigen veiligheid dacht en al die andere opgejaagde mensen en kinderen in de kou liet staan."

(Vervolg op pagina 4)

BEVRIJDING 1945
Prins Bernhard geeft instructies aan een B.S.-er.

EEN VERHAAL OVER DE BEVRIJDING

(Vervolg van pag. 3)

"Maar ik dan?", had ze gevraagd. Het was een laffe vraag geweest, maar ze had op deze manier haar laatste troef willen uitspelen. Voor een ogenblik was Jaap wat uit het veld geslagen geweest en toen hij eindelijk antwoordde klonk zijn stem ongewoon ernstig en rijk.

"Ik vergeet U nooit, moeder. U bent altijd nummer één in mijn gedachten, ook nu. Maar U hebt geen recht om een lafaard van me te maken. Ik heb dit werk niet gezocht. Ik ben er toevallig in beland. Maar U en ik geloven niet aan toeval. Ik kan mijn plicht niet verzaken, moeder, en als God ons niet bewaart dan zijn we nergens en nooit veilig. U kunt mij niet bewaren en ik U niet. We kunnen alleen elkaar en anderen helpen en steunen in deze afschuwelijke tijd. Maar elkaar behoeden, nee, dat kunnen we niet."

Maar ze had er geen vrede mee kunnen krijgen. Misschien had ze toen al onbewust geweten dat het verkeerd zou gaan. Ze had tegen die angst gevochten, maar tevergeefs. De angst was gaan knagen aan haar hart en ook in het gebed had ze geen rust kunnen vinden.

Alles was nog erger geworden toen Jaap haar tijdens een van zijn bezoeken toevertrouwde dat hij een meisje gevonden had. Ze was koerierster. Een zeldzaam dapper en flink kind, maar even lief als moedig. Ze kwam uit een eenvoudig gezin en werkte als typiste op een kantoor. Ze had een hart van goud en was een vrouw uit duizenden. Hij wist heel zeker dat hij dit meisje later wilde trouwen en geen ander. Greetje Oudebosch heette ze. Haar vader was loodgieter. Ze woonden in de Fluiterstraat. Misschien kende moeder hen wel.

Jaap had haar verheerlijkt aangekeken en zijn verliefdheid lag duimendik op z'n gezicht. Pas toen hij de afwerende uitdrukking op haar gezicht zag, keek hij haar verbaasd aan.

"Bent U niet blij voor me, moeder?", had hij gevraagd.

"Bij? Blij?," had ze uitgeroepen. En plotseling was er een duiveltje in haar hart binnengewipt, een duiveltje van jaloezie en afgunst. Ineens had ze beseft dat zij niet langer nummer één in Jaap's leven was, maar dat ze konkurrentie had gekregen van een andere vrouw, van een kind nog, een meisje van amper 19 jaar met een lief gezichtje en aanhalerige maniertjes. Zij zou Jaap wel even van haar afpakken onder het mom van verzetswerk! Het mocht wat!

En toen was ze losgebarsten. Haar zenuwen, al te lang en te strak gespannen, schenen plotseling te knappen. Al haar opgekropte spanning en zorg vonden ineens een uitweg en werden als gal over haar kind heengespoten.

Hoe kreeg hij het in z'n hoofd om in deze onzekere en angstwekkende tijd met een meisje te beginnen? En wat bezielde hem, die nota bene straks als de oorlog afgelopen was nog helemaal voor dokter wilde gaan studeren, om zich nu al aan een meisje te verbinden wat in de eerste plaats helemaal niet bij hem paste? Een kind met weinig ontwikkeling en van zulke eenvoudige afkomst! Had ze daarvoor zijn studiebeurspremie betaald opdat straks zo'n arbeiderskind er mooi weer mee spelen kon!

Zo had ze doorgeraasd en getierd, onbewust haar jaloezie blootgevend.

Jaap was te perplexed geweest om te antwoorden en toen hij nog altijd bleef zwijgen had ze hem voor de voeten gegooid dat hij alleen om dat kind bij de Ondergrondse was gegaan, zodat hij haar geregeld kon ontmoeten. Ze wist zelf al te goed dat dit niet waar was, maar in een poging tot zelfbehoud had ze Jaap precies op zijn hart willen trappen. En dat had ze dan ook gedaan.

Jaap zei niets terug, maar in-wit en met een vreemd vertrokken gezicht was hij de kamer uitgelopen en had de buitendeur met een harde klap achter zich dicht getrokken.

Een paar dagen later was hij terug gekomen. Ze had geen idee waar hij in die tussentijd geweest was. Ze wist dit trouwens zelden. Dat was veiliger, had Jaap haar gezegd, dan kon ze nooit in moeilijkheden raken als de Duitsers eens naar hem mochten informeren.

Maar nu was haar achterdocht gewekt. Jaap was vast en zeker bij dat kind thuis ondergedoken. Wie weet hoe het daar toe ging. Het was voor een meisje o zo gemakkelijk om een jongen in te palmen. Ze vuurde haar vraag op Jaap af zodra hij binnen kwam. Ze zag dat hij er moe en afgetobt uitzag en in zekere zin gaf het haar voldoening. Zie je wel dat Jaap een scheve schaats reed. Ze had wel gelijk gehad toen ze hem vertelde dat hij de onzinnigste streek van z'n leven uithaalde door met dat kind om te gaan.

Jaap had haar vraag niet dadelijk beantwoord. Beslist had hij haar in een stoel gedrukt en was zelf op de leuning gaan zitten. Toen was hij gaan vertellen. Heel rustig en weloverwogen, zoals zijn vader vroeger kon doen wanneer zij een opstandige en emotionele bui had. Hij had haar proberen uit te leggen dat dit geen vluchtige verliefdheid betrof tussen Greetje en hem, maar dat wat er tussen hen gegroeid was de laatste maanden heel mooi en zuiver was. Hoe het allemaal moest als hij wilde studeren, dat wisten ze nog niet. Want hij bleef erbij dat hij dokter wilde worden. Maar dat zouden ze dan wel zien. Er waren nu genoeg andere problemen om het hoofd over te breken. Nee, bij Greetje thuis had hij nooit geslapen. Dat zou alleen uit het oogpunt van hun illegaal werk al onverstandig zijn.

Ze had hem geloofd, maar de wrok en jaloezie was gebleven en ze liet zelden na om stekelige opmerkingen over Greetje te maken, die ze niet eens kende. En zo was er langzamerhand een verwijdering tussen hen ontstaan, een verwijdering waarvan zij zelf de schuld had en die zij toch niet in staat was te overbruggen. Jaap probeerde het van zijn kant, maar het lukte niet. Ze had hem gevraagd, gesmeekt, gedreigd om Greetje op te geven, maar hij weigerde.

"Stel dat iemand mij zou vragen U op te geven, moeder," had hij gezegd, "dat zou ik toch evenmin kunnen. Je kunt liefde toch zomaar niet aan de kant zetten. Al zou ik Greetje nooit meer zien, het zou toch immers geen verschil maken. Ik zou evengoed van haar blijven houden, net zoals ik altijd van U zal houden."

"Net zoals ik altijd van U zal houden." Aan deze woorden klamde ze zich nu vast. Dat was het enige wat haar overgebleven was. Hij was dood nu. Een paar dagen na dit laatste gesprek was hij opgepikt. Wekenlang had ze niet geweten waar hij was. Toen kreeg ze bericht dat hij in Dachau zat, een van de beruchtste concentratiekampen.

Sedert die tijd had ze gebeden zonder ophouden. God, laat hem terug komen, o, God spaar hem ... Laat hem in leven blijven ... Geef me nog een kans om alles weer met hem goed te maken. Ik kan zo niet verder leven ..."

Ze had hem proberen te schrijven, maar ze wist niet of een brief hem ooit bereikt had. Elke dag had ze uitgekeken naar post van hem, die nooit gekomen was. Tegen beter weten in bleef ze hopen dat Jaap op zekere dag ontslagen zou worden uit Dachau en weer voor haar zou staan. Uitgehongerd en half ziek misschien, maar toch levend. Maar toen de weken zich aaneen regen tot maanden en ze taal noch teken van of over Jaap vernam, schrompelde de vlam van haar hoop ineen tot een flakkerend nachtpitje.

Het enige wat ze doen kon was bidden. Ze bad als nooit tevoren in haar leven. Ze vocht om het behoud van haar enige zoon. Maar rust en vrede kon ze niet vinden. God leek zo ver en liet haar maar modderen met haar verdriet en angst en zelfverwijt.

Ze vocht en bad nog om Jaap's leven toen hij allang dood was. Maar dat wist ze niet. Begin april kreeg ze bericht dat haar zoon Jacobus van Tiel in januari aan longontsteking overleden was in het kamp te Dachau.

Toen was God helemaal van haar weggegaan. God, de Vader Die gebeden verhoort en Die een toeverlaat is voor weduwen en wezen. God Die zegt: Bidt en U zal gegeven worden. Wat een aanfluiting! Wat een bedrog! Bidt en U zal gegeven worden! Maandenlang had ze gebeden voor het behoud van haar reeds gestorven kind!

God een God van liefde? Nee, een verterend vuur, een God van wraak, een God Die haar elk woord laat terugbetalen wat zij Jaap naar 't hoofd geslingerd heeft. En ze kan het niet betalen. Nooit meer kan ze ongedaan maken waar ze Jaap zo diep mee gekwetst heeft.

En daarom is het gemis duizendmaal groter geworden, haar eenzaamheid duizendmaal wanhopiger. Ze kan zo niet verder. Ze wordt er gek van. Ze gaat er kapot aan. Kapot aan zelfverwijt, schuld en onmetelijk verdriet. God is een verterend vuur. Hij zal wel zorgen dat er niets van haar overblijft.

Ze duwt haar vuisten in haar ogen. Ze bijt op haar lip en dan, bijna blindelings loopt ze weer naar het raam toe. Weer ziet ze de uitbundige mensen- en kinderstoet lang haar huis voorbijtrekken. Heel vaag dringt het gejoel en geschreeuw tot haar door en het uitgelaten gelach. En jong blond meisje klimt onhandig tegen één van de Canadese tanks op. Behulpzame soldatenarmen trekken haar omhoog.

Zo'n kind zou die Greetje kunnen zijn, denkt mevrouw van Tiel bitter. Iedereen heeft plezier, iedereen is blij en laat zich leven. Niemand bekommert zich om haar. Niemand denkt er aan dat deze feestdag voor haar niets anders is dan een rouwdag, dat het voor haar nooit meer feest kàn zijn.

Natuurlijk, genoeg mensen hebben haar de laatste maanden opgezocht; vooral toen het bericht van Jaap's dood bekend werd. Maar vandaag is er niemand geweest. Geen mens wil de triomfantelijke intocht van de Geallieerden missen, geen mens wil de kans lopen om ook maar iets van dit grote historische gebeuren niet mee te maken. Vrouwen die hun kind verloren hebben, kunnen wachten. Die zijn er de volgende dag ook nog en de volgende week en het volgende jaar. Die blijven wel, maar de Canadezen niet...

Haar eigen kinderen zijn ook weggegaan, wat aarzelend, weifelend of zij haar nu eigenlijk wel alleen mochten laten. Maar ze had het verlangen in hun ogen gezien, ze wilden deelnemen aan de feestvreugde, meezingen, meelachen...

Ze had ze laten gaan. Natuurlijk. Het waren nog zulke kinderen. Ze scheelden niet meer dan een paar jaar met Jaap in werkelijkheid, maar in wezen waren het nog echte schoolkinderen, die volkomen op haar steunden en nog maar weinig zelfstandigheid op konden brengen.

Vanzelfsprekend misten ze Jaap en huilden ze vaak in bed om hun grote broer die hun altijd zo liefdevol bevaderd had. Maar wat wisten die meisjes van het grote, schrijnende verdriet in haar hart? Wat konden zij begrijpen van de leegte die eerst met het heengaan van hun vader gekomen was en nu volkomen onvervulbaar was geworden door Jaap's dood? Niemand, niemand zou ooit haar verdriet kunnen begrijpen, waarvoor geen troost was. Alleen, volslagen alleen moest ze verder...

Mevrouw van Tiel hoort de deurbel niet. Ze ziet niet dat de buitendeur behoedzaam opengedaan wordt en dat dan iemand aarzelend de kamer instapt en bij de deur blijft staan. Ze kijkt pas verschrikt op als ze een jonge, zachte stem hoort zeggen:

"Mevrouw van Tiel... Ik ben het... Greetje Oudebosch... Jaap... Jaap heeft wel eens met U over mij gesproken..."

Onthutst kijkt mevrouw van Tiel haar aan. Ze ziet een klein, donker meisje, tenger gebouwd en met wat al te dunne armen en benen. Haar blauwe korte jasje is haar te krap, wat haar gestalte nog kinderlijker doet lijken. Maar de ogen die haar aankijken zijn niet die van een kind. Ze zijn grijs en warm; er ligt een uitdrukking in van rust en klaarheid, die ontroerend aandoet. Het zijn ogen die veel gezien hebben en toch het goede hebben gehouden.

"Jij... jij...?", zegt mevrouw van Tiel schor. De vraag blijft even in de kamer hangen. Het is eigenlijk geen vraag, alleen het ongelovig vaststellen van een vreemd verschijnsel. Maar Greetje beantwoordt de vraag toch.

"Ja, ik... Ik voelde me zo alleen en verlaten... Het is zo moeilijk om iedereen blij en gelukkig te zien vandaag... terwijl je je zelf zo eenzaam voelt... En daarom ben ik gekomen, omdat ik dacht dat U ook wel erg alleen zou zijn en verdrietig... Ik wist niet of ik er goed of kwaad mee zou doen. Ik... ik wilde alles niet nog zwaarder voor U maken. Maar vanmiddag kon ik het plotseling niet meer uithouden. Ik moest met iemand praten die hem net zo erg miste als ik en die ook zoveel van hem hield... Ik... ik hoop dat het goed is dat ik gekomen ben, mevrouw van Tiel. Jaap vroeg het mij..."

"Jaap?" Plotseling schijnt er leven in mevrouw van Tiel te komen. Ze loopt op Greetje toe, wijst naar een stoel en gaat dan zelf ook zitten.

"Jaap?", zegt ze opnieuw en er klinkt zo'n groot verlangen in haar stem dat Greetje ervan schrikt. Ze ziet de wanhopige blik in de ogen van de vrouw tegenover haar, de krampachtig gebalde vuisten in haar schoot en de trillende mond.

Dan begint Greetje te praten, zachtjes en wat aarzelend, maar al gauw vlugger en levendiger.

"Jaap heeft me veel over U verteld... Hij had het haast altijd over U. Bij alles wat hij deed dacht hij eerst wat U ervan zou vinden. Hij had het erg moeilijk toen hij in het verzet terecht kwam. Ik was er toen al bij. Hij wist dat hij Uw zorgen ermee vergrootte, maar hij kon niet anders.

Toen gingen wij van elkaar houden... Het ging vanzelf. We zochten het niet. Opeens was het er. Jaap vertelde me dat U er boos om was, verdriet om had. Maar ook dit kon hij niet veranderen. Hij niet en ik niet. Het was zo mooi en zo goed. Alleen het verdriet dat hij U aandeed zat hem erg dwars. Maar hij zag er geen oplossing voor. Hij wilde U zo graag gelukkig zien en mij ook. Ik denk dat hij in die tijd nog meer van U is gaan houden dan hij al deed. Nooit heeft hij één verkeerd woord over U gesproken. Zijn liefde en achting voor U was daar veel te groot voor... Het maakte mij wel eens jaloers... Ik wist dat U altijd nummer één zou blijven en dat was moeilijk om te aanvaarden. Maar toen ik dat eens aan Jaap zei, werd hij een beetje boos. "Je bent erg dom," zei hij tegen me. "Je bent net zo als mijn moeder, die begrijpt ook niet dat elke liefde in zich zelf volmaakt kan zijn, inzoverre wij van volmaaktheid kunnen spreken, en dat er dan niet zoiets bestaat als nummer één of nummer twee. Mijn moeder en jij zijn allebei nummer één voor mij en zullen dat ook blijven, wat er ook gebeuren zal...

Toen werd alles gemakkelijker voor mij en was het ook niet zo moeilijk meer om niet lelijk over U te denken. Vlak voordat Jaap opgepakt werd, twee avonden ervoor, de laatste keer dat ik hem zag, zei hij tegen me: 'Als er eens iets met me zou gebeuren, ga dan naar mijn moeder toe en probeer een beetje van haar te houden. Als je haar leert kennen is dat niet moeilijk. Zij is de liefste vrouw die er is en misschien houd ik daarom zo onnoemelijk veel van haar omdat ze zoveel vrede en geluk in dit leven mist...' En daarom ben ik nu gekomen... Om Jaap, en om U, maar ook om mijzelf, want ik hield zo vreselijk veel van hem..."

Het laatste klinkt bijna onhoorbaar, maar mevrouw van Tiel leest de woorden van haar lippen. Hoevaak heeft ze deze zin niet tegen zich zelf gezegd?

Haar handen liggen niet langer gebald in haar schoot, maar zijn nu stil gevouwen. Een paar grote tranen rollen langzaam over haar wangen en haar stem is gesmoord wanneer ze zegt:

"Ik heb zoveel jaren verkeerd gedaan... Zovaak heb ik alleen aan mezelf gedacht... toen met Jaap ook... Ik had niet zijn geluk voor ogen... maar was alleen bang dat ik zelf te kort kwam. Ik heb me opgesloten in m'n verdriet... al deze maanden... Ik kon er niet uit komen... Ik was opstandig en voelde me schuldig om wat ik Jaap aangedaan had. God had me een kans moeten geven om dat weer in orde te maken. Maar Hij deed het niet... Ik weet niet of je het allemaal begrijpt. Het is zo moeilijk om er over te praten... Nu zie ik pas duidelijk hoe verkeerd ik was en hoe erg ik te kort ben gekomen... ook voor de meisjes. Ik was eigenlijk vergeten dat zij er ook nog waren... dat zij me nodig hadden en dat hun verdriet ook zo groot was. Daarom kon ik ook niet echt bidden en geen vrede vinden. Ik staarde me blind op het gemis van Jaap en zag daardoor niet dat Christus pal naast me stond... Wat jij me over Jaap vertelde heeft me dat nu doen begrijpen... Ik heb veel goed te maken... aan Jaap kan ik dat niet meer, maar misschien aan jou wel. Ik wil het zo graag proberen..."

"U hebt aan mij niets méér goed te maken dan ik aan U," antwoordt Greetje zacht, "maar we hebben het elkaar moeilijk gemaakt en vooral Jaap. Eens zei Jaap tegen me dat het leven te kort was om maar één uur boos op elkaar te zijn, maar dat desondanks de mensen het elkaar lastig bleven maken alsof de eeuwigheid hier op aarde al begonnen was en er altijd genoeg tijd zou overblijven om elkaar te leren liefhebben.

Vaak denk ik nu dat Jaap het gevoel moest hebben dat zijn leven maar kort zou zijn. Zijn hele doen en laten was er op gericht om anderen te helpen zo lang dit nog kon. Hij werd ook zelden echt boos. Zijn oordeel was altijd mild, zelfs als het Duitsers of N.S.B.ers betrof. Nooit sprak hij met haat over hen zoals zoveel anderen van ons. Dikwijls had hij meningsverschillen met de rest van de ploeg, maar toch hield iedereen van hem en werd zijn mening altijd gerespecteerd.

Zo was Jaap. Hij was een echte Christen en ik zou graag willen leren te leven zoals hij... We hebben elkaar maar een paar maanden gekend, maar ondanks het grote verdriet en gemis zou ik die tijd nooit meer willen missen..."

"Jaap is weg..." antwoordt mevrouw van Tiel, meer tot zich zelf dan tot Greetje. "Hij is weg... maar toch niet helemaal. Ik dacht dat God hem mij gegeven had om hem weer van mij af te kunnen pakken, om mij ermee te breken... Maar misschien is het juist andersom en wil Hij mij leren leven...; daar moet ik nog veel over nadenken..."

Ze staat op en loopt naar een klein bureautje toe in de hoek van de kamer. Ze opent een van de kleine laatjes boven het schrijfvlak en komt terug met een herenvulpen.

"Deze is vroeger van mijn man geweest," zegt ze tegen Greetje. "Maar Jaap kreeg hem op zijn twaalfde verjaardag, twee jaar nadat zijn vader overleden was. Ik heb er toen zijn naam voluit in laten graveren. Jaap was er altijd bijzonder aan gehecht en droeg de pen steeds bij zich. Pas toen hij in het verzet kwam moest ik de pen voor hem opbergen. Hij was bang dat zijn naam erop hem moeilijkheden kon bezorgen als er eens wat mis ging. Zodoende was de pen hier toen Jaap gepakt werd. Hier... hij is nu voor jou... Ik heb zoveel aan je goed te maken... en ik weet dat Jaap niets liever zou hebben dan dat jij hem voortaan gebruikt."

Greetje kijkt mevrouw van Tiel bijna ontsteld aan. Dat kunt U niet menen, wil ze zeggen. Dat moet U niet doen. Ik weet dat U hem zelf had willen houden, dat dit een van de dierbaarste herinneringen is aan Jaap en Uw man.

Maar als ze naar het ontspannen en vastbesloten gezicht tegenover haar kijkt, voelt ze bij intuïtie dat ze dit offer van Jaap's moeder moet aannemen, dat ze zelfs geen tegenwerpingen mag maken, maar in blijdschap en dankbaarheid de pen aanvaarden moet.

Een plotselinge dikke prop in haar keel belet haar te spreken. Ze kan trouwens ook geen woorden vinden. Spontaan loopt ze naar mevrouw van Tiel toe en slaat haar armen om haar heen. "Dank U... dank U..." fluistert ze. Haar wangen zijn nat van tranen.

Mevrouw van Tiel drukt het meisje even dicht tegen zich aan en strijkt liefkozend haar haar. "Ik dank jou, Greetje dat je gekomen bent. Alles lijkt nu minder moeilijk en ik ben niet zo eenzaam meer. Kom vaak, we hebben nog zoveel samen te praten... we moeten elkaar maar helpen om opnieuw te leren leven."

De oudere vrouw en het jonge meisje bleven stil bij elkaar staan. Ze zien hoe de avond valt; de schaduwen in de hoeken van de kamer worden dieper. Hier en daar worden voor het eerst sedert vijf jaar buiten weer lichten ontstoken.

In de keuken klinkt plotseling gestommel.

"Daar zijn Anneke en Lies," zegt mevrouw van Tiel. Haar stem is helder en vast. "Wat zullen ze blij zijn jou hier te ontmoeten..."

Eindelijk is ook voor mevrouw van Tiel de bevrijding gaan dagen.

Onder de SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen,

De laatste Schemerlamp — over de Wereldgebedsdag voor vrouwen — heeft 'n reactie teweeggebracht, die mijn pessimistische verwachtingen beschaamde. Hierbij denk ik niet zozeer aan het aantal brieven, dat binnenkwam, als aan de inhoud ervan: bijna zonder uitzondering waren de briefschrijfsters, van Ontario tot B.C., het voor 100% met me eens. Een enkele was zelfs roerend in haar dankbaarheid, omdat het onderwerp hier zo behandeld was. Fijn! We zullen hen straks aan het woord laten, dan kunt U meeluisteren.

Lezeressen, die lid van een vrouwenvereniging zijn, hebben inmiddels ook in hun maandblad "The Christian Woman" een ander geluid gehoord. Want twee dames verhieven daar hun stem in een krachtig protest tegen het standpunt, dat in het januari-nummer naar voren gebracht was.

Natuurlijk las U reeds in Calvinist-Contact de twee "open brieven", die aan Saskia's adres gericht waren. Deze werden me ter kennisname toegezonden door de redacteur, zodat ik maar van deze gelegenheid gebruik maak om er een woordje bij te voegen. Allereerst mijn welgemeende dank aan de lezeres, die met haar hele gewicht aan het touw van de "guillotine" ging hangen. Wat een geestig briefje, zeg! Ik vond het bijzonder lief van je, dat je zo snel in de pen klom om mijn krullenhoofd van de ondergang te redden. Hartelijke groeten!

Dan dank ik Rev. Louis T. voor zijn uitvoerig schrijven. Het deed me genoegen te horen, dat toch nog één der aangeschreven predikanten voor deelname aan de Wereldgebedsdag geadviseerd had. Het is sympathiek van U, dat U zo in het krijt trad voor het rapporterende commissie-lid in Uw gemeente. Echter vraag ik me af: was het nodig? U begrijpt toch wel, dat geen enkel woord in deze kolommen gericht was tegen haar persoonlijk! En om Uw pastorshart verder gerust te stellen: bij mijn weten heeft ook geen andere lezer het artikel in die geest opgevat. Het ging me uitsluitend om de gestelde vraag: deelnemen, ja of nee?

Inderdaad was het commissierapport in "The Christian Woman" zoals U schreef: "factual". Het gaf de uitslag weer van een soort rondvraag en het daarna ingenomen standpunt. U zult het met me eens zijn, dat het de dingen onverbloemd bij de naam noemde. Verlangt U dan, dat ik in mijn critiek minder duidelijk zal zijn? Als — in dit licht gezien — het door mij gebruikte woord "zelfgenoegzaamheid" U nog verdrietig maakt, dan spijt me dat. Om U op te vrolijken, zou ik het graag terug nemen! Maar een beter-klinkende omschrijving voor wat ik achter dat rapport zag, is niet te vinden. En over de eenheid der gelovigen gesproken: het wàs juist mijn bezorgdheid voor "my fellow christians", die me aanspoorde om zo te schrijven. Dat gelooft U toch wel?

Weet U, wat mij verdrietig maakt? Dat U — ondanks al die betuigingen van "love" aan haar adres — zo'n gans-verkeerde indruk van Saskia hebt. "A woman on the warpath, furiously swinging her battle ax." Grote help! Is het niet om tranen met tuiten te huilen? U verwart me met Kenau Simons Hasselaar . . . . Ik ben een van de meest zachtmoedige vrouwen ter wereld, m'n beste Rev. Louis, en verafschuw strijd, met of zonder bijl. Maar in navolging van onze vriend Martin voel ik me soms geroepen om te zeggen: "Hier sta ik, ik kan niet anders!" Snapt U? Tenslotte: U hoeft tegen mij geen "Antie" te zeggen, hoor. Saskia is nog op geen stukken na oud genoeg om die nobele rol te spelen. (Wat hebt U gedaan? Toen mijn man dat las, sloeg hij dubbel van de pret en had ik de grootste moeite om hem weer in 't fatsoen te krijgen.) Hierbij mijn ZUSTERLIJKE groeten enne . . . keep on writing. BUT, careful, please!

Nu een bloemlezing uit de andere brieven, die binnenkwamen. Hier is uit Ontario onze lezeres Annechien: "Met belangstelling je artikel gelezen over de Wereldgebedsdag. Ik wilde je even meedelen, dat ditzelfde hier tien jaar geleden gebeurd is. Namelijk de strijd, of wij al dan niet mee mogen doen aan de Wereldgebedsdag. Van onze vrouwen was ik afgevaardigde en ik had het zover voor elkaar, dat onze vereniging zou meedoen en het Lutherlied zou zingen. Wij kenden toen de taal nog niet goed genoeg voor een gebed. Totdat onze dominee (Amerikaans) er achter kwam en het verbood. Zijn reden was: wij kunnen niet bidden met mensen, die niet in Jezus als Zaligmaker geloven. Sommige kerken belijden dat niet, zei hij. De kerken in Holland waren verkeerd in dit opzicht, enz. Ik heb het toen afgezegd, maar ik was er kapot van, Saskia. Al die jaren in Holland meegedaan, maar nu ook dit weer van de baan.

Toen wij vertrokken naar Canada, dacht is: ik wil daar Canadees met de Canadezen zijn. Ik heb hier vreselijk heimwee gehad, maar altijd volgehouden. Ook al mogen wij hier niet graag zijn, toch moeten wij onze roeping vervullen. En dat is: werken voor God's koninkrijk, zolang het dag is. Ik heb toen wel die vergadering bezocht en vergeet nooit meer het gebed van een negervrouw. Zij bad voor blank en bruin, opdat wij eenmaal in de hemel met elkaar zullen juichen voor God's troon. En Saskia, hoewel ik mij toen bij die beslissing neergelegd heb, is het mij nog niet duidelijk. Want diezelfde dominee was lid van de Ministerial Association en bad daar dus wel met alle gezindten! Hij was toch ook een afgevaardigde van onze kerk? En drie van de vier zondagavonden zat deze dominee in een Canadese kerk, om te luisteren, volgens zijn zeggen."

Ja, Annechien, wat moet ik daar nu op antwoorden? Je predikant bracht kennelijk niet in praktijk, wat hij jullie op de vrouwenvereniging voorhield. Maar die conclusie heb je naturlijk zelf al getrokken! Bedankt voor je bijdrage aan ons gesprek en ik hoop op het laatste gedeelte van je brief nader terug te komen.

Ook de volgende brief is uit Ontario: "Met genoegen en volle instemming las ik Uw schrijven over de Wereldgebedsdag. Ik hoop, dat veel dames het inderdaad lezen en overdenken en ik kan mij niet voorstellen, dat dan nog de meerderheid klakkeloos zal stemmen om daar niet aan mee te doen. In Nederland was het de gewoonte van onze vereniging er aan deel te nemen. Hier werd het tot mijn ontzetting veroordeeld, zodat ik er in mijn eentje heengegaan ben. En, Saskia, het heeft mij zó getroffen, dat ik in de gelegenheid hoop te zijn er de volgende jaren weer van te mogen genieten! God sterke U en geve U de kracht en de moed om meer dergelijke onderwerpen voor ons uiteen te zetten."

Dank voor Uw vriendelijke woorden, Mrs. V. U ziet hierboven, dat U niet de enige bent, die toch "in haar eentje" ging! We nemen nu een reuze stap en komen in British Columbia terecht, waar een andere Mrs. V. zegt: "Dear Saskia, just a little note to tell you how much I enjoyed your "Onder de Schemerlamp" in C.C. of April 9, where you deal with the negative approach to the W.W.D.P.

"In the past three years, as president of our Ladies' Society, I have come up against this same negative attitude among too many of our women, as expressed in our society paper "The Christian Woman." This one-sided publication certainly did not help the argumentation of those in favor of joining the W.W.D.P. Though I was happy to see and read a more favourable opinion expressed in the March issue. I think your strong argumentation in C.C. will do even more to open the eyes of many women for the blessing to be received from this unity in prayer. Thank you, for what not all of us can express so well, but feel all the same."

Hartelijk dank voor Uw briefje, Mrs. V. Als presidente van een Ladies' Society bent U zeker in staat om over de pro's en contra's een woordje mee te spreken. Ik wed, dat U ze alle reeds vele malen hebt gehoord! We gaan door. Uit Alberta kwam een briefkaart van een lezeres, die naar het lijkt geboren werd in de buurt van de Kaap de Goede Hoop. Zij schrijft:

"Dear Saskia, wat was ik blij met je stukje in Calvinist-Contact van 9 april. Onse vrouwenkring was er ook allemaal voor om samen die Gebedsdag te houden. En is het niet heerlik, dat ons dan in die Geest van ons Heiland handel, die zelf bidt: Och, of hulle één zijn, die Gij Mij gegeven heb! Alleen al die vooruitzig, dat ons eenmaal tog saam sal dank, kan ons nu al doen juig en jubel. Bemoedig die mense maar met je skrijven, hoor, ons het dit nodig."

Ook U mijn dank, Mrs. R., ik vind Uw Afrikaans een gezellige taal. Hartelijk gegroet! De tweede brief uit Alberta is van Mrs. V., die tussen haakjes de enige schrijfster was, die niet met me instemde. Zij zegt: "In C.C. las ik Uw schrijven over de Wereldgebedsdag en al ben ik maar een heel gewone huisvrouw, 'k wil toch de moed opbrengen om U hierover te schrijven. 't Gaat over een ervaring, die ik indertijd had in Nederland. Ik was al enkele jaren naar de W.V.G. geweest en vond het mooi. We gingen verhuizen

(Vervolg op pag. 8)

IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuis-Zuidema

(18)

"Moet die meid maar niet zeggen dat ik gek doe, als ik eens even op m'n hoofd sta. Gewoon turnen. Zo'n nuf! Zo'n aanstelster!" Meteen duikt hij weer voorover, z'n benen de lucht in. Maar nu heeft Emi er meer dan genoeg van. Met één greep heeft ze Ad overeind.

"Laat ik je niet meer horen Ad, want dan ga je onherroepelijk naar boven en jij, Luci, ga jij eerst binnen maar eens in de spiegel kijken."

Nog zachtjes mokkend tegen elkaar druipen beiden af, toch alweer op weg naar de eensgezindheid.

"Een storm in een glas water," zegt Emi zuchtend tegen Ted. "Zo worden nu altijd de goede ogenblikken verstoord. Heus niets bijzonders, maar 't kan soms vervelend zijn. En toch heb ik wel een beetje met Luci te doen, ze deed zo haar best."

Ted lacht. "Ik zag het. Zo'n klein vrouwtje. Maar ik denk dat Ad haar wel gezond zal houden."

"O ja, zo zijn ze 't samen weer eens en dan doet ze toch 't liefst zijn jongensmanieren weer na. Enfin Ted, je hebt nu weer eens gezien wat er zo kan ontploffen. Durf je 't nog wel aan zaterdag?"

"Wat jij iedere dag aandurft . . ."

Emi voelt zich opeens blozen. Hopeloos blozen. Verward denkt ze: Nu moet Ted niet persoonlijk gaan worden.

"Ik moet wel, ik ben nu eenmaal hun moeder. Ik sta ervoor en och, zo druk maak ik me er gewoonlijk niet over, hoor. En dan . . . ik mag blij zijn als 't bij die kleine schermutselingetjes blijft. Kinderen op die leeftijd kunnen vaak al zo echt ruzie hebben en dat is bij hen gelukkig niet het geval."

"Toch is 't een heel ding voor je, Emi. Altijd zo alleen ervoor te staan . . ."

"Och ja . . ."

"En bij 't ouder worden van dat stel zal het er misschien niet gemakkelijker op worden."

"Nee . . . misschien niet, maar dat weet je nooit. Ad vooral doet vaak alles om 't mij naar de zin te maken en hij heeft het er nu al over, hoe hij later voor me zal zorgen. Als hij rijk is, zegt hij er dan speciaal bij."

"'k Bedoel ook niet die ruzietjes, maar heel de opvoeding. Er komt zoveel kijken, dunkt me."

Emi blijft koppig afweren. Waarom weet ze zelf niet. "Och, weet je, er zijn tegenwoordig zoveel gezinnen, waar de vader nog leeft en waar toch de opvoding haast helemaal voor rekening van de moeder komt. Hoeveel mannen zijn vaak niet hele dagen van huis, soms halve weken? Ze kennen hun eigen kinderen nauwelijks."

"Ja, dat is natuurlijk wel zo . . ."

En dan voelt Emi haar niet toe willen geven plotseling als iets onaangenaams tegenover Ted. "'t Valt ook niet mee. 't Ergste is, dat je nooit eens samen kunt overleggen. En dat mis je inderdaad steeds meer als de kinderen groter worden. Met Ank is het allemaal nogal vanzelf gegaan. Ad weet ook al wat hij wil, dat hoef ik jou trouwens niet te vertellen." Emi schiet in een hartelijke lach en dit is de eerste maal dat ze om Ads toekomstdromen kan lachen.

"Kom Ted, ik ga maar weer eens naar binnen. 't Zal onderhand wel tijd worden voor de boterham."

Maar in de keuken heeft ze al spijt. Met een vluchtige blik door 't raam ziet ze dat Ted nog op dezelfde plaats is blijven staan. Hij staart nadenkend voor zich uit. Denkt hij nog aan ons gesprek? Waarom heb ik het ook niet gewoon tegen hem gezegd, heel gewoon zoals het is. Dat ik het helemáál niet alleen af kan, geen dag. Dat ik dagen heb dat het een hopeloze strijd lijkt. Dat ik iedere dag weer moet bidden en worstelen om kracht en als God me niet hielp . . . Ja, ook dat Hij mij helpt en dat dát alleen mij staande houdt.

Emi schudt haar hoofd. Nee, 't zou dan misschien toch lijken . . . ze durft nauwelijks verder denken . . . O Ted! Het schreeuwt in haar en ze krimpt ineen. En ik zou het willen! Nadrukkelijk stelt ze het vast. Met heel m'n ziel en . . . met heel m'n lichaam zou ik het willen . . .

's Avonds zit Emi aan tafel wat kleinigheden te naaien. Ted is met Ank op de kaart de route voor hun tocht aan het uitkienen.

"O ja, Ted, hoe zit dat nu. Je had het vanmiddag nog over een lijst met namen. Mag ik die eens zien? Je weet nooit of er soms ook bekenden bij zijn."

"Hè, mam, alstublieft geen visites."

"Dat moet je dan maar aan 't adres van je oom zeggen, Ank; hij moet naar die mensen toe en niet ik."

"Ik heb zeker wel tien adressen," zegt Ted.

"O . . . nou ja . . ." Van verlegenheid heeft Ank geen woorden.

"Valt het je tegen?" plaagt hij.

"O gunst, Ted!" Emi's uitroep spaart Ank een antwoord. "En 'k zie er nog een bekende bij ook!"

"Heus?"

"Ja, hier, Letty de Jong—Verhoeven. Of ik die ken. Ze hebben een paar jaar vlak bij ons gewoond. Dat die gaan emigreren! Daar had ik het nu nooit van gedacht. Na Merels overlijden is ze nog een keer bij me geweest. Och, en als je dan niet meer in dezelfde plaats woont, verlies je elkaar uit 't oog. Lieve help, wat zou Jan in Canada gaan doen? En moet je daar naar toe, Ted?"

"Ja, dat zou kunnen."

"O nee, maar Ank hè," plaagt Emi nu op haar beurt.

"Och mam, ik zei dat maar zo, dat weet u best. Natuurlijk doet u het. Tenminste, nu ja, als oom Ted er naar toe moet. En dan, ik zal heus geen vrij krijgen!"

"Ja, hier, je ziet het, hè," komt Ted weer. "Die hele lijst moet ik nog afwerken."

"Echt waar? Moet u overal heen, oom? 't Is me nogal geen kleinigheid, wel zo'n paar honderd adressen."

"Nou, ik ga niet overal naar toe, hoor. Zo hier en daar pik ik er eens eentje uit, als ik in de buurt kom. De mensen vinden het altijd prettig, mondeling de groeten van familie te krijgen. En zoals in dit geval, mensen die op 't punt staan te vertrekken, die hebben er wat houvast aan als ze nog iemand uit het land zelf spreken. Zo zit dat. Maar dat ik die lijst afgewerkt zal kijgen, daar twijfel ik zelf ook aan. En zeker niet . . . als ik van die lastige dames meeneem, die geen visites willen maken."

"Hè oom, wat flauw!"

"Dus zo'n enkel adresje mag wel?"

"Nou ja, vooruit." Ank is over de schrik heen. Als u het niet al te bont maakt, wil ik m'n toestemming wel geven."

De kauwen op de zonbeschenen televisiemast zijn al een paar uur druk pratend in bedrijf, als Emi weer wakker wordt, nu van het lawaai in de badkamer. Ze vliegt overeind. Haar eerste gedachte is: Ted! Dan zinkt ze in haar kussen terug en het gegil van Luci: "Ik eerst!" en dan Louitje: "Blijf eraf!" klinkt haar haast plezierig in de oren.

Als Ted dan wil wat ik denk dat hij wil, moet hij dit maar eens goed meemaken. Ze weet dat hij niet zelf z'n slaapkamer uit zal vliegen om de kinderen tot stilte te manen, en met een heel apart pleziertje laat ze het rumoer even begaan. Maar wat ontnuchterd constateert ze even later vanaf haar balkon, dat Ted rustig in de tuin drentelt, een zelf gezet kopje thee in z'n handen.

Met haar rust is 't nu ook gedaan, want de deur vliegt open en huilend komt Louitje binnen, de spijkerbroek in z'n handen. "Mam, Ank zegt dat ik hem niet aan mag!"

"Natuurlijk niet jò. Kijk eens, hij is al zo vuil van de tuin! Wat zou oom Ted daar wel van zeggen, zo'n broek in z'n wagen. Mam had toch het rode broekje al klaargelegd?"

Luci wil haar zondagse jurk aan en kan maar niet inzien dat je daar op zo'n dag alleen maar last van kunt hebben. Zelf aarzelt Emi ook. Er zijn een paar vroegwarme voorjaarsdagen geweest, zoals trouwens heel het voorjaar vroeg en warm is. Het mantelpakje staat wel gekleed, maar 't moet de hele zomer nog voor goed mee. Tenslotte besluit ze tot haar terlenka plissérok met een licht jumpertje en dan het wit wollen jasje.

"Allemaal zelf je bed rechtleggen," commandeert Emi als Luci naar beneden wil ontsnappen. Het ontbijt is even een rustpunt, maar tot slot draven ze allemaal om de auto. Geen regenjassen mee . . .? Maar Ank heeft nog gauw de nieuwsberichten van acht uur aangezet. Hier en daar buien . . . dus, wèl regenjassen.

Op 't laatste ogenblik moet Emi Ad nog terugsturen, die heel triomfantelijk met z'n visgerei komt aanzetten. Z'n argument we gaan toch naar 't water, helpt hem niets. Louitje springen de tranen in de ogen, als hij niet èn de lappenpop Lange Jan èn poesje mauw met de lichtblauwe kraaloogjes èn aapje Platneus mee mag nemen. Z'n eigen verdriet verduwt hij, door ze alle met troostwoordjes weer op hun eigen plaats te zetten, Geeltje de beer uit te kiezen en de anderen te beloven dat zij een volgende keer aan de beurt zijn.

Els Emi dan nog even terugholt naar de keuken om te zien of het gas werkelijk uit is, en meteen haar jarretelle even vastmaakt, ontdekt ze een ladder in haar nylon.

"Een ogenblikje!" roept ze wanhopig, terwijl ze de trap al oprent.

"Nou moeder, we wachten al uren," zegt Luci, als Emi als laatste de voordeur uitgaat. En daar staat het hele stel netjes te wachten, Ank met de fiets aan haar hand. Het wordt voor haar ook hoog tijd, want tot haar spijt heeft ze geen vrij kunnen krijgen.

"Je moet me maar niet kwalijk nemen hoor," zegt Emi gejaagd, als Ted beide portieren van de wagen voor haar openzwaait.

"Wel, ik heb alleen maar bewondering ervoor, hoe je alles weer hebt klaargespeeld. In die dingen voel ik mezelf zo'n onhandig mens, die alleen maar in de weg kan lopen."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements ... $3.00
Engagement-announcements ... $3.00
Marriage and anniversaries ... $4.00
Notifications of death ... $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" $0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Heiko and Henny Kuiper would like to thank God for the safe arrival of Eric's baby sister

MONIQUE CORINE

January 19th, 1965.

1288 Dequincy Crescent,
Burlington, Ont.

With gratitude unto the Lord, who entrusted to our care an other child, we announce with gladness the arrival of our chosen son

HANK ANDREW

He is 10 weeks old.

Feb. 12, 1965 April 27, 1965

A brother for Brenda.

Peter and Susan Nauta

5 White St., St. Catharines, Ont.

With great joy and sincere gratitude to the Lord, we announce the birth of our son

WILLIAM JOHN

Born on April 28th, 1965.

Mr. and Mrs. Bert G. Bos

64 Lydia St., Kitchener, Ont.

Thankful to God we are happy to announce the birth of our son and brother

GEORGE

April 28th, 1965.

George and Gerda Versloot
Peter and Margaret
Yvonne
Evelyn

R.R. 3, Keswick, N.B.

With thanks to God, we announce the birth of our son

DAVID RICHARD

Rick and Anne Tigchelaar
nee Vandenberg

May 2nd, 1965

98 King St. W., Apt. 10,
Stoney Creek, Ont.

Marriage Announcement

Mr. and Mrs. R. KINGMA
announce the marriage of their daughter
to
Mr. WICK HAMSTRA

The ceremony D.V. to take place May 12th, 1965 at 7:30 P.M. in the Christian Reformed Church of Strathroy, Ont.

Rev. P. Breedveld officiating.

R.R. 7, Strathroy, Ont.

1885 11 mei 1965

't Is ongeloof'lijk maar toch waar,
Ons oudste lid wordt tachtig jaar
Nu wil "Belijden en Beleven"
Graag hieraan bekendheid geven.
Elf mei dan is die grote dag
Dat Mrs. Zijlstra dit vieren mag.
Blijv' zij nog lang zo jong van geest
Zoals ze altijd is geweest.

Haar adres is welbekend
1252 Modeland.

De Vrouwenvereniging
"Belijden en Beleven"

Sarnia, 1 mei 1965

While our parents

HALBE BRAAM
and
PIETJE BRAAM—RATSMA

are here for a trip in Canada, we hope, the Lord willing, to commemorate their 50th wedding anniversary with them on May 8th, 1965.

May the Lord bless and keep them for many years to come is the wish of their grateful children:

Surhuisterveen, Holland:
M. Brandsma-Braam
M. Brandsma

Georgetown, Ont.:
W. Braam
A. Braam-Haan

Blenheim, Ont.:
G. Panjer-Braam
J. Panjer

Marum, Holland:
J. Braam
B. Braam-Venema

Grandchildren and greatgrandchildren.

Reception on May 8th, 1965 from 8-9:30 P.M. in the Acton Christian Reformed Church.

15 Queen St., Georgetown, Ont.

As de Heare it wol en hjarren libje hoapje ús ljeave âlden

WYNSEN M. ELZINGA
en
SAAKJE P. HANNA

de 10de Maye hjarren 65ste troudei te betinken.

Hjar tankbre bern:
M. Elzinga, Vega.
P. en S. Elzinga, Edmonton.
J. en H. Elzinga, Gibbons.
S. Laarakker—Elzinga, Barrhead.
J. en A. Schuring, Barrhead.
A. Elzinga, Japan.
A. en J. Elzinga, Peers.
A. en M. Elgersma, Neerlandia.
30 berns bern.
34 oer berns bern.

Maye 1965, Vega, Alberta.

Op zaterdag, 15 mei 1965 hopen onze lieve ouders en grootouders

ADRIAANUS VISSER
en
FROUKJE VISSER—KOOTSTRA

de dag te herdenken, dat zij 45 jaar geleden in het huwelijk traden.

God spare hen nog vele jaren voor ons allen.

Hagersville, Ont.:
Lucy en Peter Hogeterp
Oldeboorn, Fr.:
Metje en Ebe v.d. Klogt
Ingersoll, Ont.:
Ruurd en Henny Visser
Leeuwarden, Fr.:
Jikke en Jan Bouwma
Simcoe, Ont.:
Elizabeth en Nick Anema
Simcoe, Ont.:
George en Jessie Visser
Stryen, Z.H.:
Frances en Mels Noordermeer
Toronto, Ont.:
Claire en Hank
en 32 kleinkinderen.

272 West Street, Simcoe, Ont.

The Lord willing on May 9th, 1965, we will commemorate with our parents

FOLKERT ZANDBERG
and
JANTJE ZANDBERG—VISSER

the occasion of their 35th wedding anniversary.

That the Lord may bless and keep them for many years among us is the wish of their thankful children and grandchildren.

Bergum (Ned.):
Dirk and Beitske Zandberg
Smithers, B.C.:
George and Jetske v.d. Deen
Grand Rapids, Mich.:
Karl and Judy Zandberg
Smithers, B.C.:
John and Pearl Zandberg
Sid and Henny (engaged)
Harold
Theo and Susan Braak
Henri
Andy, Ida, Jean
and 12 grandchildren.

May, 1965.

Telkwa, B.C.

Zo de Here wil hopen wij op 9 mei 1965 de 35-jarige echtvereniging te herdenken van onze geliefde ouders

HERO WESTERMAN
en
SIETSKE WESTERMAN—BOS

Dat God hun nog vele jaren sparen wil voor elkaar en voor ons is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Weston, Ont.:
Ger en Mieke Vaartjes
Belinda, Jouce, Karel en Heather
Oshawa, Ont.:
Fred Westerman
Oshawa, Ont.:
Andy en Bea Jeninga
Sylvia, Belinda en John
Oshawa, Ont.:
Barry en Brenda Westerman
Harold en Henry
Oshawa, Ont.:
Barney en Cathy Fayer
John, Bernice en Jacoline
Oshawa, Ont.:
Sally en Hette (engaged)
Harold
Jane
Johnny

R.R. 4, Bloor St. E., Oshawa, Ont.

Op zaterdag 15 mei hopen wij deze dag te vieren.

Zo de Here wil hopen onze geliefde ouders

HENK VAN DER WEL
en
WIILEMIEN VAN DER WEL—VIS

op 22 mei 1965 hun 35-jarige echtvereniging te herdenken.

Hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Warkworth:
Henk en Janny v. d. Wel
Janet
Hastings:
John en Riet v. d. Wel
Henry, Bert, Billy, Johnny
Chatham:
Joan en Alex Wielhouwer
Alex, Wilma, Hank
Toronto:
Margaret van der Wel
Toronto:
William en Silvia van der Wel
Susie, Sheila

Box 57, Warkworth, Ont.

Op 15 mei 1965 hopen wij, zo de Here wil, met onze ouders

ABRAHAM VAN WENSEM
en
WILHELMINA ELIZABETH VAN WENSEM—TIELEMANS

hun 35-jarige echtvereniging te herdenken.

Moge de Here hen nog vele jaren samen sparen.

Hun dankbare kinderen:
Consecon, Ont.:
Hendrik en Bep Ten Hove
Peterborough, Ont.:
Piet en Carla Van Wensem
Westbrook, Ont.:
Jo en Thea Van Wensem

351 Dundas St. W., Apt. 4,
Trenton, Ont.

JACOBUS DIRK KLOET
and
PETRONELLA JEANNETTE KLOET—SCHERFF

were wed 30 years ago on April 9th, 1935 in Almkerk, N.B., The Netherlands.

Thankful to the Lord are their children and grandchildren.

Rexdale, Ont.:
Martin and Marilyn Kloet
James, Jeffrey and Jeanne
Ann and Frits Schuringa
Harold, Pauline and Gwendolyne
Simcoe, Ont.:
John and Trudy Kloet
Richard, Darlene and Robert
Caledonia, Ont.:
Leny and Harry Blijleven
William and Patsy
Simcoe, Ont.:
Adri and Ann Kloet
Hans
Dick
Peter
George

Route 4, Simcoe, Ont.

The Lord willing on Saturday, May 8th, 1965, we will commemorate with our parents

ALBERT BEZUYEN
and
HENDRIKA BEZUYEN—HOOIMEIJER

the occasion of the 30th wedding anniversary.

Psalm 27:1

That the Lord may bless and keep them for many more years among us is the wish of their thankful children and grandchildren.

St. Catharines:
Jennie and Chris Teeuwsen
Robert, Jimmy and David
Jack and Debbie Bezuyen
Albert, Sandra and Caroline
John and Ineke Bezuyen
Guelph:
Sonja and Richard Spikman
St. Catharines:
Henny
Albert

208 Lakeshore Road,
St. Catharines, Ont.

Zo de Here wil, hopen wij op 8 mei 1965 de 30-jarige echtvereniging te herdenken van onze geliefde Ouders en Grootouders

ROELF JONKER
en
EGBERTHA JONKER — OOSTERHOFF

Moge de Here hen nog vele gelukkige jaren schenken.

Calgary, Alta.:
John en Martha
Patricia, Ralph, Brenda
Smithville, Ont.:
Albert en Anne
Betty en Freddy
St. Ann's Ont.:
Okko
Sybrich

Zo de Here wil hopen wij op 8 mei 1965 de 30-jarige echtvereniging te herdenken von onze geliefde ouders

BOGART OOSTERVELD
en
JANTJE OOSTERVELD—EISING

Moge de Here hen nog veel gelukkige jaren geven, is de wens van hun kinderen

Woodstock, Ont.:
Jan Oosterveld
Anne Oosterveld-de Vries
Jane Oosterveld (kleinkind)
Burgesville, Ont.:
Albert Oosterveld
George Oosterveld
Waterloo, Ont.:
Jenny Oosterveld

R.R. 1, Burgesville, Ont.

The children and grandchildren of

OEDS DEVRIES
and
SJOUKJE DEVRIES—JANSMA

are happy and grateful to God that they may commemorate 30 years of married life on May 11th, 1965.

Rexdale, Ont.:
Marilyn and Martin Kloet
James, Jeffrey and Jeanne
Simcoe, Ont.:
Jessie and George Visser
Sandra, Roy, Franny, Briant and Gregory
Waterford, Ont.:
Clarence and Mayke Devries
Wally
Val'dor, Que.:
Jacob Devries
Waterford, Ont.:
Bernard
Tilly
Eleanor

32 Sylvia St., Waterford, Ont.

On May 7th, 1965 we hope to commemorate with our parents

J. KEMPER
and
J. KEMPER—ASKES

their 25th wedding anniversary.

May our Heavenly Father guide them for many years is the wish of their thankful children.

Harry and Jo-Anne
Jimmy
Dick
Albert and Lois
Jenny and Eddy
Jack and Christine
Lynda
Martin
Johnny
Henry
Dianne
Teddy
Nancy
Paul

R.R. 2, Norval, Ont.

On May 8th, 1965, we hope to commemorate the 25th wedding anniversary of our parents

MAARTEN L. VAN DER HEYDEN
and
PETRONELLA VAN DER HEYDEN—MILLENAAR

Cleveland, Ohio
Bob and Aletta Rubin
Ben and Jane
John
Johannes
Suzan
Rita
Grandchildren:
Suzanne and Tobey

Reception on Monday, May 10th at our home. Time: 8:00 to 10:00 P.M.

27 Park Road S., Oshawa, Ont.

On Saturday, May 8th, we hope to commemorate with our dear parents

JOHN SLIEKERS
and
GRIETJE SLIEKERS—DOLFING

the occasion of their 25th wedding anniversary.

That the Lord may spare them for each other and for us for many more years is the wish of their grateful children.

Alice and Martin Kaldeway
John
Jane

Maitland, Ont.

The Lord willing, we hope to commemorate with our dear parents and grandparents

PIETER GROOT
and
EEFKE GROOT—DYKSTRA

on May 9th, 1965, their 25th wedding anniversary.

May the Lord bless them upon their further pathways.

Ardrossan, Alta.:
Jack and Jeanette Groot
Peter Anthony
Edmonton, Alta.:
Peter and Evelyn Bakker
Gordon
Fennalies
Geraldine
Henry John

Open house on Saturday, May 8th, 1965 after 2 P.M.

10242 - 147th Street,
Edmonton, Alberta.

On May 10th, 1965, the Lord willing, we hope to commemorate with our parents

IDSO WIERSMA
and
BERENDTJE WIERSMA—LEFFERS

their 25th wedding anniversary.

"Giving thanks always for all things unto God and the Father in the name of our Lord Jesus Christ." Eph. 5:20

Minne
Harry and Lucy
Alex
Idso
Jenny
Alice
Henry
Jake
Beatrice

Box 58, Orono, Ont.

Grateful to the Lord we hope to commemorate the 25th wedding anniversary of our dear parents

HANS VANDIJK
and
ANNA VANDIJK—VISSER

on Sunday, May 9th, 1965.

That the Lord may spare them for each other and for us for many years, is the wish of their thankful children

Michael
Peter and Winda-Broersma
Hughie
Grace

Reception: May 15th, at 8 o'clock in the Collingwood Chr. Reformed Church, Collingwood, Ont.

Zo de Here wil, hopen wij op 14 mei 1965 de 25-jarige echtvereniging te herdenken van onze geliefde ouders

JAN VAN DER VINNE
en
ROELFIEN VAN DER VINNE—LAMAIN

Moge de Here hen nog vele gelukkige jaren geven.

Hun dankbare kinderen:
Jan en Frances
Geesje en Albert
Rijkent en Iteke
Tiny en Arie
Menna
Evadina
Hendrik Jan
Roelie

4 Golfdown Drive, Rexdale, Ont.

A graduate of grade 11 of the Hamilton Christian High School wishes

EMPLOYMENT FOR THE SUMMER MONTHS

Phone 957-7236 or write Jessie De Jong, R.R. 1, Smithville, Ont.

EXPERIENCED SINGLE MAN ON DAIRY FARM

$250 per month plus room and board, plus bonus. A good opportunity for someone who eventually hopes to begin on his own. Write to:

Mr. S. IJSSELSTEIN,
R.R. 1, Meadowvale, Ontario.
Phone Brampton 451-3441.

Gevraagd:

4 PLAATSEN IN CHARTER VLIEGTUIG NAAR HOLLAND

Juni, juli of augustus. Aanbiedingen onder no. 1804, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Geef Uw

Adresverandering

steeds tijdig op
aan de
Administratie van
CALVINIST-CONTACT

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Sioux Center (Bethel), Iowa, L. M. Tamminga te Edmonton (Maranatha), Alta.

als home missionary voor Fredericton, N.B. (Kingston, Ont., roepende kerk), J. C. De Moor te Ottawa, East, Ont.

te Lacombe I, Alta., A. G. Van Eek te Fort William, Ont.

Tweetal

te Calgary I, Alta., E. Marlink te Oak Park, Ill. en J. C. Verbrugge te Bowmanville, Ont.

Aangenomen

naar Burdett, Alta., F. J. Van Dijk te Denver, Colo.

Bedankt

voor Ottawa (Calvin), Ont., L. M. Tamminga te Edmonton (Maranatha), Alta.

voor Peers, Alta., A. Walcott te Holland, Mich.

REFORMED CHURCH

Aangenomen

naar Leamington, Ont., R. Van Farowe te Exeter, Ont.

FREE CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Hamilton, Ont., B. Bijleveld te Bussum, Ned.

OKANAGAN VALLEY, B.C.

Vakantiegangers in de Okanagan Valley in B.C. worden er op attent gemaakt, dat er in de Chr. Ref. Church te Penticton, B.C. geregeld diensten worden gehouden 's zondags om 10 uur v.m. en 3 uur n.m. onder leiding van Mr. J. Tensen, lay missionary. De kerk staat op de hoek Wade Ave. en Van Horne Street te Penticton, B.C. Deze diensten zijn niet vermeld in het Yearbook 1965 der Chr. Ref. Church.

The Christian Reformed Church of New Westminster invites guest preachers for the months

JUNE, JULY and AUGUST

Any minister holidaying in our area during these months and interested in filling one of our English or Dutch services, please contact our clerk, Mr. A. H. Cook, 7777 Morley St., Burnaby 1, B.C.

PULPIT SUPPLY REQUESTED

The Burlington Christian Reformed Church would like to have a pastor, candidate, or student for the Sundays

AUGUST 8th, 15th, 22nd, and 29th.

Replies to be sent to: Mr. G. Van Schepen, 789 Sunset Drive, Burlington, Ont.

Ik hoor er ook bij

Ik ben vernoemd naar mijn grootmoeder. Voordat ik de naam zou gaan dragen, is die eerst een paar maal uitgesproken: "Jannetje, Jannetje." Nee, dat klonk een beetje ouderwets. Zodoende heet ik Jennifer. En Oma ging akkoord met de modernisering van haar doopnaam. Ik ben, zoals gewoonlijk, al vroeg wakker, en heb de tijd om wat herinneringen op te halen. Ze liggen nog vers in m'n geheugen, want ik ben pas 9 maanden oud. Och, die eerste tijd keek ik niet veel verder dan mijn neus lang was. Als ik maar geregeld wat lekkers kreeg en schone kleertjes aan, dan was ik al dik tevreden. Al die verschillende gezichten boven mijn wieg maakten weinig indruk op me. En de wel of niet gemeende uitroepen: "Wat een dotje! Wat een schat van een baby!" liet ik rustig over mij heen klateren. Alle babies zijn schattig! Ik vraag me af waar dan de ondeugende rakkers vandaan komen. Die allereerste periode noemt men de "domme 6 weken. Maar geleidelijk aan kreeg ik wat meer interesse in het dagelijks leven. Ik kon uren liggen kijken naar de witte tule, waarmee mijn wieg bekleed is. Maar als je daar 9 maanden tegen aan ligt te kijken, w?t je ook wel eens wat anders zien. Daarom probeer ik nu op te staan, zodat ik over de rand kan kjiken. Na mijn eerste poging hoorde ik mijn moeder zeggen dat het tijd werd om de wieg weg te zetten. Over mijn ouders gesproken: "Wat slapen ze weer lang! 't Is vast zondag! Zondag is mijn uitgaansdag. Want dan ga ik naar de kerk. "Babysit" noemen ze het ook wel eens. Ook mag ik 's morgens een poosje tussen mijn ouders in "slapen". Maar daar is wel speciale taktiek voor nodig. Begin ik te huilen, dan komt mijn mama met een fles melk, in de hoop dat ik daarna nog even zal slapen. Nee, huilen is in dit geval niet de beste methode. Beter is het om wat te gaan praten. Ik breng de allerliefste geluidjes voort in allerlei toonaarden. Daar komt Daddy al. Dat ging gauw deze keer. Hij pakt me op en knuffelt me. Dan legt hij mij naast mama, terwijl hij zelf weer probeert te gaan slapen. Gelukkig wordt mijn moeder er wakker van. Daddy slaapt al weer. Maar daar is mama het niet mee eens. Ze laat uit wraak èn om mij wat zoet te houden, de wekker een paar maal luid aflopen. Nu zijn we tenminste alle drie wakker. Even later komt ook mijn broertje met zijn speelgoedhond. Ook die komen tussen mijn ouders in. Wat een gezelligheid op dit vroege morgenuur! Mijn moeder gaat er maar uit, bij gebrek aan ruimte. Even later komt zij terug met thee en beschuit. Na veel passen en meten heeft ieder een kopje thee en een beschuitje voor zich op de knieën, behalve ik en de hond

Net als Daddy het kopje naar zijn mond brengt, dringt het tot mij door dat ik ook dorst heb. Ik strek mijn handjes naar hem uit. De gevolgen kon ik niet voorzien. Vijf minuten later ben ik blij dat ik er nog ben. Was me dat een spektakel! Vader zit met een kletsnatte pyama aan. Mijn broertje neemt zijn kans waar en "voert" Daddy's halfnatte beschuit aan zijn hond op. Want die had ook nog niets gehad. Wat een voorrecht is het op zo'n ogenblik, wanneer je nog een zuigeling bent en je voor straf nog niet in aanmerking komt!

Even later gaat alles weer naar wens. Ik krijg geen tijd om me te vervelen. Ik word ondergedompeld in 't badje en krijg daarna een mooi jurkje aan. Dan krijg ik eten en mag daarna, onder het toeziend oog van Daddy, even in de kamer rond kruipen. Mijn vader is al gauw verdiept in zijn boek. Ziezo, nu kan ik rustig mijn gang gaan. Wat zal ik het eerst doen? Eens proberen of die staande lamp weer naar beneden wil komen? Laat ik toch eerst maar naar het hangplantje gaan, en zien of het wat gegroeid is. Ja hoor, nu kan ik er tenminste aan trekken. Dat het potje ook naar beneden komt is wel jammer. Nu veroorzaak ik weer een consternatie. En 't rare ervan is, dat niet ik, maar Daddy de schuld krijgt. En hij deed niets. "Juist omdat je n i e t s deed," hoor ik mama tegen daddy zeggen. Ik beland in de box. Terwijl mijn vader de vaten afwast, klapt mama de bedden op z'n zondags dicht. Ik hoor ze samen lachen. Waarom, dat begrijp ik niet. Er zijn wel meer dingen die ik niet begrijpen kan. B.v. wanneer daddy zo'n raar gezicht trekt en tegen mama zegt: "Vrouw, help haar eens gauw. Ik word er misselijk van." Ik ben mij dan echt van geen kwaad bewust.

Intussen is iedereen klaar om naar de kerk te gaan. Ik word met wagen en al in de car gedeponeerd. Met z'n vieren rijden we naar de kerk. Wat een drukte is het daar! En wat een kinderwagens worden er uit de auto's gedragen! Allemaal kennissen. Ik geniet van deze optocht.

In de "babysit" gaat mijn jasje weer uit en krijg ik mijn tuigje aan, waar ik het niet zo erg mee op heb. Maar ik houd me maar stil, tegenspartelen helpt niet. Wanneer mijn wagen op een veilige plaats is neergezet, durven mijn vader en moeder met een gerust hart naar boven te gaan. Even later zijn alle ouders verdwenen en zijn we alleen met de paar moeders die op ons passen. Ik heb een leuke buurjongen. Daar verderop liggen van die ukkepukken, die nog gehoorzaam blijven liggen zoals hun moeder hen neergelegd heeft. Nee, dan die jongen naast mij. Daar is tenminste wat aardigheid aan. Hij heeft me heel wat te vertellen en buigt zich gevaarlijk ver over de rand van zijn wagen heen. Ik houd m'n hart vast. Ook de babysitter heeft het gezien. Zij komt verschrikt op haar hoge hakjes aanhollen. Maar gelukkig is het gevaar geweken, want de jongen heeft ook een tuigje aan. Nu begin ik toch wat slaperig te worden. Ik was al zo vroeg op. En wat heb ik al niet meegemaakt!

Boven ons wordt er gezongen. Daar luisteren we altijd naar, voordat we gaan slapen. Daarna wordt het boven stil, bijna doodstil. Nee, toch niet. Er begint iemand te spreken. Die stem ken ik al van kindsbeen af aan. Op dat bekende geluid slaap ik rustig in.

Wilma Jonkheer

ANNUAL MEETING OF THE CRC COOP. MEDICAL AND HOSPITAL SOCIETY

The Christian Reformed Church Med. & Hosp. Society held its Annual Meeting on April the 28th in Knox Christian School at Bowmanville, Ont.

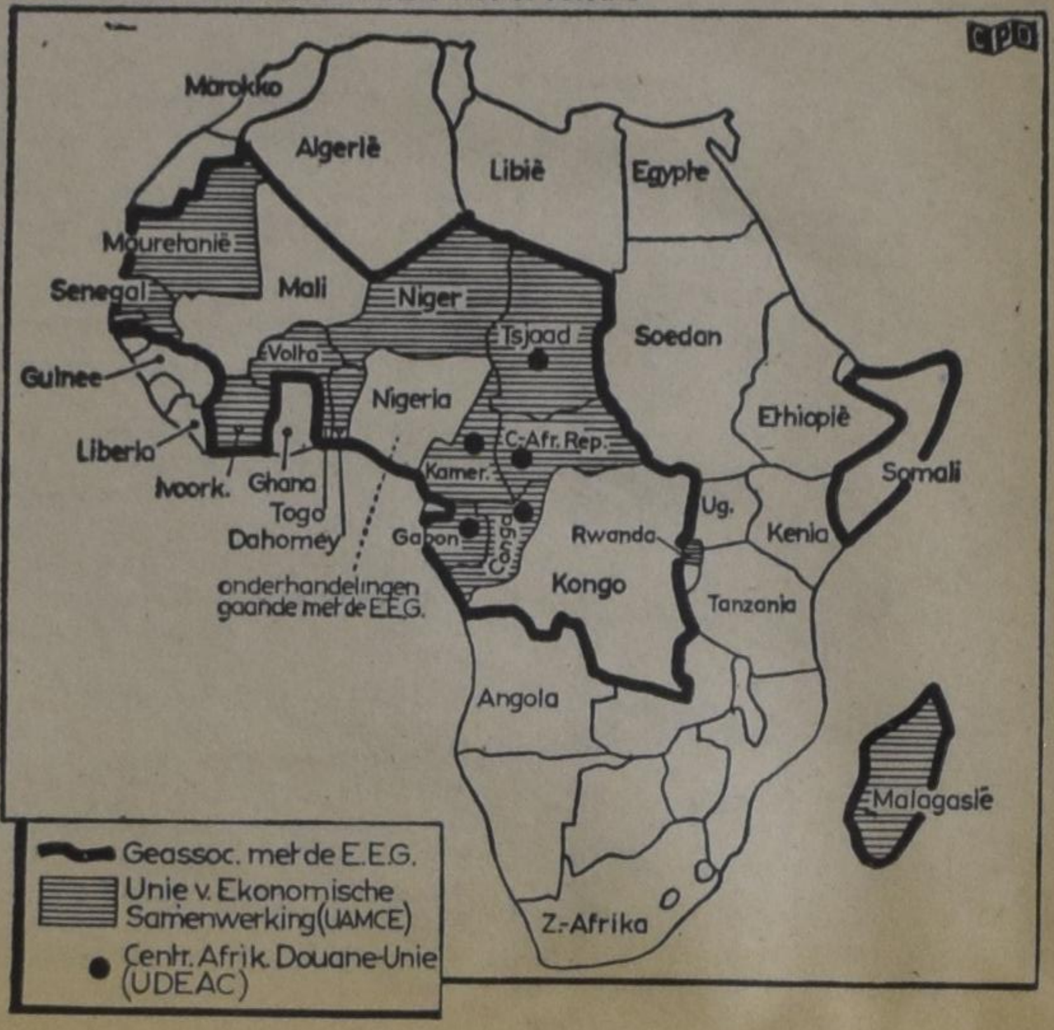
The President, Mr. M. Koole welcomed the members present and remarked in his opening speech about the tremendous service the Society has given over the past 14 years; well over half a million dollars has been paid out for claims during that period.

The Financial Statement was explained to the membership and showed a surplus of $7,982.57 over the year 1964. The total assets of the Society were at the end of the year 1964 $139,697.44 and the liabilities $45,444.42, the balance of $94,253.02 being in Reserve.

Messrs. M. Koole and D. Brinkman were elected as Board members by acclamation. Mr. P. Buwalda retired as Board member, *having served the Society for 6 consecutive years.*

After refreshments had been served a film entitled '-This is Canada' 'was shown to the audience.

EKONOMISCHE BLOKKEN IN AFRIKA

AFRIKA CONCENTREERT ZICH

De ekonomische concentratie in Afrika neemt steeds meer toe. Een groot deel van de Afrikaanse landen is geassocieerd met de EEG, ofwel de "Common Market" en voor het belangrijke Nigeria zijn onderhandelingen over een associatie gaande. Deze landen ontvangen ekonomische hulp van de EEG. Zo zal b.v. Nederland tot 1968 voor ca. 260 miljoen gulden hulp verstrekken. 14 Landen in Afrika hebben een unie voor ekonomische onderlinge samenwerking gevormd, de UAMCE.

De jongste Afrikaanse samenbundeling is de UDEAC, de vorming van een centraal-Afrikaanse douane-unie. Deze unie komt begin 1966 in werking. In het kader van deze unie komt er o.a. een bank voor Centraal Afrika en coordinatie van de industrialisatie in dit deel van Afrika.

Bijna alle zelfstandige staten van Afrika zijn inmiddels aangesloten bij de Afrikaanse ontwikkelingsbank die over een kapitaal van totaal ca. 300 miljoen dollar beschikt.

KLEURLINGLEIDER VOOR AFZONDERLIJKE ONTWIKKELING

"In een gemengde gemeenschap zou de Kleurling zijn eigen identiteit verliezen. In zo'n mengelmoesstaat zouden geen kansen en rechten aan alle groepen gegeven kunnen worden. Waar zou de Kleurling belanden als het beleid van één mens, één stem aanvaard zou worden?, schreef de heer C. Rayners, provinciale secretaris van de Federale Kleurling-volkspartij van Transvaal, in een nieuwsbrief. Hij kondigde ook aan dat een vertegenwoordiger van zijn partij, de heer H. J. Coverdal, voor een bezoek van drie maanden naar het buitenland vertrokken is.

"Er zijn te veel mensen in Europa, die denken dat zij ons helpen kunnen, maar wij willen hun hulp niet hebben.

Door besprekingen met onze eigen regering krijgen we waar we recht op hebben," aldus de heer Rayners.

Hij voegde daaraan toe, dat zijn partij uit de gelederen van de Kleurlingen zelf ontstaan is en dus het beste kanaal is waardoor met de regering beraadslaagd kan worden.

"Wij moeten ons niet door andere landen laten beïnvloeden. Die landen menen dat men slechts met geweervuur en geweld kan onderhandelen. Wij proberen liever de Kleurling bewust te maken van zijn rechten. Nu wij een menswaardig bestaan bereikt hebben en in onze eigen dorpen wonen, hebben we ook de gelegenheid gekregen ons eigen bestuur waar te nemen," aldus de heer Rayners.

Hij zei, dat zijn partij ten gunste van afzonderlijke ontwikkeling is.

(African Express)

WERFT ABONNEES VOOR CALVINIST-CONTACT !

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

TEACHERS WANTED

The DRAYTON CALVIN CHR. SCHOOL will be in need of a

TEACHER

for grades 5 and 6

Please send your applications to: MR. G. LUBBERTS, Secr., R.R. 2, Drayton, Ont.

The WALLACEBURG "CALVIN" CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY is in need of

A TEACHER

for the lower 2 grades.

Starting September 1965. Present teacher leaving to further her education.

Please write stating experience and qualifications to: Mr. Gordon Spiering, Secr., R.R. 3, Wallaceburg, Ont.

Due to expansion the TIMOTHY CHRISTIAN SCHOOL OF BARRIE, ONT. will need

A Fourth Teacher

(qualified) for the middle grades (about 25 pupils).

Barrie is only 50 miles north of Toronto. It is the gateway to the North with plenty opportunity for skiing, swimming, boating, fishing, etc.

Please send applications to Mr. Bert Schaly, Secr., R.R. # 1, Thornton, Ont.

GALT CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY plans to open their two-room school September 1965 and is in need of

A PRINCIPAL
and
ONE TEACHER

For inquiries please write: John Veenema, Secr., 37 Myrtle Ave., Galt, Ont.

The 7-room **Canadian Christian School of Jarvis, Ont.** will be in need of

TWO TEACHERS

for the schoolterm 1965-1966. Junior or intermediate grade. Qualified or prospective 1965 graduates preferred.

Please send your applications to the principal, MR. T. BERGSMA, Box 104, Jarvis, Ont.

HOUSTON CHRISTIAN SCHOOL needs

2 TEACHERS
FOR GRADES 1-2, 3-4

Ideal teaching conditions. Situated in beautiful, central British Columbia.

Please send inquiries and applications to MR. LEROY FEENSTRA, Prin., Box 237, Houston, British Columbia.

CALVIN MEMORIAL CHRISTIAN SCHOOL OF ST. CATHARINES, ONT. is in need of

ONE MORE TEACHER

for the lower elementary grade

to complete her staff for the year 1965-1966.

Apply to A. VANDERMAAS, M.D., 10 Norris Place, St. Catharines, Ontario.

TRINITY CHRISTIAN SCHOOL OF BURLINGTON is in need of

A TEACHER

for Primary or Senior Grades

Please apply to Miss J. Visser, 650 Walkers Line, Burlington, Ont.

The CALVINISTIC CHRISTIAN SCHOOL OF WELLANDPORT (10 rooms) needs

2 TEACHERS
FOR THE PRIMARY GRADES

Applications to be sent to: MR. H. K. BERGSMA, R.R. 1, Wellandport, Ont.

The EMMANUEL CHRISTIAN SCHOOL OF AYLMER, ONT.

will next September be in need of

A TEACHER FOR GRADE 1 & 2

Please send applications to the Principal J. PETRUSMA, R.R. 1, Aylmer, Ont. or C. BROER, R.R. 5, Aylmer, Ont.

The Duncan Christian School (elementary) will be in need of

A PRINCIPAL AND
A TEACHER

for the next school term. Please contact Herman van Boven (Secretary) R.R. 1, Cowichan Station, B.C.

The VANCOUVER CHRISTIAN SCHOOL ASSOCIATION requires

PRIMARY TEACHER

Please address enquiries and applications to: The Vancouver Christian School Association, 5621 Killarney Street, Vancouver 16, B.C.

The Board of the JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL OF BRAMPTON invites applications from

QUALIFIED TEACHERS

for grade 2-3, 4, 5 and 6. for the school term 1965-1966. Also needed is a

SUPPLY TEACHER

for the senior grades for one or two days a week.
Please send references and information stating experience and academic standards to the principal:
Mr. H. A. VANDERWINDT,
% John Knox Christian School
McLaughlin Road South, Brampton, Ont.
The 8-room John Knox School is in the favourable located growing town of Brampton, near the City of Toronto.

The John Calvin Christian School of STRATHROY, ONT. will be in need of

A TEACHER

for one of the primary grades.

Applications, stating qualifications and/or experience to be sent to the Principal, Mr. G. H. Bonekamp, Box 728, Strathroy, Ont.

URGENT

THE BROCKVILLE CHRISTIAN SCHOOL

needs a

PRINCIPAL

for the schoolterm 1965-1966.

Please send applications to the Secretary: DAVE WEIMA, R.R. 3, Brockville, Ont. or to the Principal: MISS R. VAN WESTENBRUGGE, 300 King Street East, Brockville, Ont.

Onder de SCHEMERLAMP

(Vervolg van pag. 5)

naar een andere stad en ik bezocht ook daar de eerstvolgende W.V.G. De een was een gereformeerde predikantsvrouw, de ander een Hervormde predikantsvrouw, moderne richting. Ze geloofde in Jezus als een grote leider en voorbeeld om na te volgen, meer niet.

"Onder het gebed beving me plotseling zo'n huivering en werd ik zo angstig. De gedachte overviel me, dat de Here Jezus toch wel heel erg bedroefd moest zijn, dat Zijn Kerk zo diep gevallen was. Dat er mensen stonden te bidden in de kerk, die Hem niet kenden en erkenden als hun Verlosser. Ik kon niet meer meebidden en ben heel verdrietig naar huis gegaan. Leest U 1 Joh. 2:22, 23 en Joh. 15:6 er eens over? In de 12 jaar, dat we nu hier zijn, kon ik er niet meer toe komen om er heen te gaan. 'k Voelde, dat dit te veel was voor onze Heiland. Hier in Calgary werkt de United Church 't hardst aan deze Dag mee . . . ."

Kom, Mrs. V., U hoeft toch geen moed te verzamelen om aan mij te schrijven? We zijn hier allemaal gewone vrouwen onder elkaar! En zal ik U eens iets vertellen? Dezelfde ervaring, die U in Nederland had, heb ik ook gehad, maar dan in Canada. Een dame van de United Church had toen de leiding. Ze gaf een keurig speechje weg, maar het sloeg op de prachtige liturgie van die Gebedsdag als de spreekwoordelijke tang op het varken. Gelukkig was er toen een dame van de Lutherse kerk, die nog een woordje sprak en op waardige wijze de zaak weer in het gareel bracht, d.w.z. in lijn met God's evangelie voor een verloren mensheid.

Het was juist deze ervaring, die me overtuigd heeft, dat wij inzake de Wereldgebedsdag, als Christ-gelovigen, NOOIT ENTE NIMMER het veld moeten ruimen! Het is m.i. het grootste kwaad van de twintigste eeuw, dat orthodoxe belijders zich op zovele fronten laten verdringen door hen, die zich christenen noemen, maar het niet zijn. Natuurlijk vindt de Here Jezus het verschrikkelijk, dat deze mensen onder valse vlag varen en Hem niet willen erkennen. Maar weet U, wat onze Heiland ook zeker zal bedroeven? Als wij maar — vaak reeds bij voorbaat — verslagen in een hoekje kruipen, inplaats van op de kruispunten Zijn verlossende Naam uit te dragen!

Het kan ons allen overkomen, dat we zo'n bittere ervaring hebben. En niet alleen op de Wereldgebedsdag, maar ook op andere tijden, b.v. wanneer we in onze vacantie een vreemde kerk bezoeken. Zoveel hangt dan af van de persoonlijke "richting" van de predikant. Ik ben ook wel eens neerslachtig uit een kerk gekomen, denkend: "Vreselijk, ze hadden er net zo goed een letterkundig gezelschap van kunnen maken!" Maar dan, lo and behold, trof ik de volgende maal een predikant, die ik wel zo mee naar huis had willen voeren. Waarmee ik maar zeggen wil, dat U geen enkele der deelnemende kerken en bloc kunt veroordelen, ook de United Church niet. Nog altijd blaast de wind waarheen hij wil . . . . Begrijp me goed: ik ben volkomen met U eens, dat het modernisme een doorn is in het lichaam van de heilige kerk, ons aller Moeder. H u i v e r i n g wekkend, inderdaad. Maar met dit te constateren zijn we niet klaar.

De door U genoemde teksten hoefde ik niet meer te lezen. Want die had ik reeds grondig bestudeerd, voordat ik over dit onderwerp ging schrijven. Het resultaat hebt U kunnen lezen in de Schemerlamp van 9 april Christus' Kerk *is niet* "zo diep gevallen, dat er mensen staan te bidden, die Hem niet erkennen als hun Verlosser". Om de simpele reden, dat zulke mensen niet tot Zijn Kerk behoren. Hoeveel te groter maakt dit ónze verantwoordelijkheid! Als wij, met onze zusters in andere kerken, samen blijven bidden op de Wereldgebedsdag, dan geeft dit ons terzelfdertijd de gelegenheid om ook zulke vrouwen te laten horen wat de Here Jezus voor ons is en . . . voor hen wil zijn.

Ik hoop, Mrs. V., dat dit U een beetje mag helpen om eindelijk over Uw teleurstelling heen te komen. Probeer het nu nog eens. En bekommer U dan niet om wat een ander zegt, maar bid voor alle deelnemende vrouwen. Opdat zij, die de Heiland nog niet kennen, in dat uur geraakt mogen worden door de Geest, die óns de Zaligmaker openbaar maakt. Hartelijke groeten!

Last but not least in de rij, is een oude vriendin van me. Sietske had me in drie jaar niet geschreven, maar klom nu toch in de pen! Hier is ze: "Heel vaak zeg ik zo: ja Saskia, ik ben het volkomen met je eens. Maar om dat iedere keer te schrijven, dat hoeft niet. Nu deze keer kan ik niet stil wezen en roep "drie maal hoera voor Saskia." Wat heb je dat fijn gezegd, over de Wereldgebedsdag! Ik weet zeker, dat er honderden vrouwen net zo over denken, maar zich stil houden. Het was mij ook een raadsel wat er nu verkeerd aan was om met elkaar, als vrouwen over de gehele wereld, te bidden. Op onze vereniging werd de zaak ook besproken en we kwamen tot het besluit, dat ieder persoonlijk wel deel kan nemen, maar niet in verenigingsverband. Er was nog wel genoeg gezond verstand, dat er tegen het instellen van een eigen Gebedsdag gestemd werd. (N.B.—Sietske woont ook in Alberta, S.) Ja, en dat moest er ook nog nodig bij, een eigen gebedsdag! We zonderen ons nog niet genoeg af.

"Sommige mensen lezen zeker in hun Bijbel: als je lid bent van de Christian Reformed Church, dan word je zalig. In plaats van: wie geloofd zal hebben, enz. Waar blijven we dan met ons belijden van één heilige, algemene, christelijke Kerk? We belijden toch, dat de Zoon van God uit het ganse menselijke geslacht zich een gemeente vergadert? Waar zijn die leden te vinden? Toch onder de R.K., Hervormden, Vrij Evangelischen, Heilsoldaten enz. en Gereformeerden, in al hun uitgaven? Het is toch zo, dat de wereld verdeeld is in tweeën, geloof en ongeloof? Allen, die in Jezus geloven als hun Zaligmaker en Hem trachten te dienen in dit leven, zijn Christenen. Als je met iemand in aanraking komt, die een waar gelovige is, dan ben je direct thuis met elkaar.

"Het doet zo vreemd aan, als mensen niet mee willen werken aan een gebedsdag, aan evangelisatie of aan een christelijke school, omdat hun kerk niet de alleen-zeggenschap heeft. Waar gaat het nu eigenlijk om in dit leven, om de eer en het koningschap van God of om de naam van een kerk? Het is toch in dit leven: voor of tegen Christus en er is maar één Vader, Zoon en Heilige Geest tot wie alle ware gelovigen gaan in hun gebed. Weet je wat ik wel eens denk, Saskia? Met alle eerbied gesproken: hoe zal dat in de hemel zijn? Want wat, als er een herkennen is? Dan zijn daar alle gelovigen bijeen, die elkaar hier op aarde niet aan wilden zien zelfs al gingen ze naar dezelfde kerk! Wat die lezeres schreef, dat ze bang was niet gereformeerd-genoeg te zijn, nu, daar zou ik maar niet over in zitten! Het gereformeerd-zijn brengt je niet in de hemel. Waar we allemaal meer over in moesten zitten, is, dat we geen liefde bezitten.

"Dat is de liefde, die voortkomt uit de dankbaarheid. De liefde tot de medemens om Christus' wil, die zo'n grote liefde voor ons zondaren had, dat Hij op Golgotha gekruisigd is. Dan komen we tot Pasen. En laten we dan niet zien op alle tekortkomingen en verdeeldheid, maar op het werk van Christus en luisteren. Dan hóren we het bouwen van de Heilige Geest aan Zijn kerk, de Kerk van onze Here Jezus Christus, waarvan de leden over de gehele wereld en onder allerlei verschillende namen bijeenkomen. Want straks horen we het weer, Saskia, het "I do" en het "Ja!" Mensen, die voor Jezus kiezen, niet alleen in onze kerk, maar ook in andere kerken.

"De waaroms blijven. Waarom zijn de gelovigen verdeeld over zoveel kerkgenootschappen? Maar dan ook: waarom heeft God niet alle mensen met een witte huidskleur geboren laten worden, of allemaal zwart? En ga zo maar door. Maar God zou God niet zijn, als wij, nietige mensen, Zij doen konden doorgronden. Voor ons is het alleen: geloven en Zijn wil trachten te doen. Dat is liefhebben, die Hem liefhebben, en bidden met hen, die tot Hem bidden. Wel, Saskia, dit is dan alles. Sterkte, hoor, want je zult wel op je kop krijgen, maar je staat niet alleen in je **zienswijze.—"**

Dank je, lieve Sietske, voor wat je daar in zuivere eenvoud neerschreef. Het klinkt zo simpel, als jij het zegt, en ik dank God, dat er mensen in onze kring zijn, zoals jij! Met vreugde zeg ik er Amen op, want het zal waar en zeker zijn. (Al maak ik me geen illusies, dat dit het laatste is in ons blad over dit onderwerp.) Te laat ben ik om je wederkerig een gezegend Paasfeest te wensen, maar weet, dat voor jou de gekruisigde en opgestane Heiland blijde werkelijkheid is. Op elke dag van het jaar. Hierbij mijn hartelijke groeten, ook voor je man, en Gode bevolen!

Wel, lezeressen, dit was het dan. Ik heb lang genoeg gewacht met deze Schemerlamp om aan ieder de gelegenheid te geven haar mening kenbaar te maken. Nu zou ik dit onderwerp voor onze kring graag als afgedaan beschouwen, want er ligt nog meer te wachten, zoals b.v. de

PENPAL CLUB

Het spijt me, dat ik de vorige maal geen kans zag om nieuwe verzoeken op te nemen. Daarom zullen we proberen het deze maal een beetje goed te maken, accoord?

No. 1 is een verpleegsters-assistente, 27 jaar oud ,lang 5 ft. 9, Chr. Reformed, die in het Hollands en in het Engels kan corresponderen. Zij werkt in een hospitaal in de North West Territories, dus je begrijpt, dat ze een gezellige briefwisseling zeer op prijs zal stellen. Come on, boys!

No. 2 is de stoere vakman uit ons nummer van 2 april. Voor hem heb ik tot nog toe geen antwoorden ontvangen, dit is een tweede en laatste poging! Hij woont in Ontario, is Chr. Reformed en 39 jaar. Hij houdt veel van sport: hockey, voetbal etc., van zingen in een koor en van de natuur (heeft farm background). Hij zou graag corresponderen met een meisje van rond de 35 jaar, liefst in Ontario, in Engels of Hollands. Is er voor hem geen jongevrouw te vinden?

No. 3 is een bijzonder geval, dat ons in de gelegenheid stelt om iets te doen in de geest van de Oecumenische Beweging. Kent U een aardig, Rooms Katholiek meisje, van Hollandse afkomst en klein van stuk? Dan heb ik hier een jongeman, onder de Schemerlamp zittend, en uitkijkend naar een kennismaking met haar. Hij is, of course, Rooms Katholiek, en 24 jaar oud en woont in de buurt van Kitchener, Ontario. Mijn adres kreeg hij van zijn vrienden, die allemaal Chr. Reformed zijn. Wie helpt hem uit zijn eenzaamheid?

No. 4 is een meisje uit Wisconsin, U.S.A., Christian Reformed en 21 jaar oud. Zij is blond, 5 ft. 10, en woont op de farm van haar ouders. Zij werkt in een soort factory, houdt van rolschaatsen en reizen, en zou graag corresponderen met een jongeman van 22 tot 25 jaar oud in de Engelse taal.

No. 5 is een ander geval, waarvoor ik bijzondere aandacht vraag. Dit is een meisje van 26 jaar, Chr. Reformed, dat als verpleegsters-assistente in een hospitaal werkt. Zij beschikt over een goede ontwikkeling en studeert nog veel voor haar werk, dat een speciaal terrein omvat. Verder schrijft ze graag brieven, houdt van lezen en van klassieke muziek. Ze kijkt uit naar een briefwisseling met een jongeman, bij voorkeur tussen 28 en 32 jaar, waarbij ze als voorwaarde stelt, dat hij "echt gelovig" moet zijn. (Dat is ook de *enige* voorwaarde!) Maar ik zelf stel nog 'n andere voorwaarde: dat de jongelui, die op dit verzoek ingaan, werkelijk serieus zijn in hun uitkijken naar een vriendin! Dan heb ik hier precies wat ze verlangen.

Alle reacties op bovenstaande verzoeken, vergezeld van 20 cent aan postzegels, aan "De Schemerlamp", c/o Calvinist-Contact. Vermeld bij je antwoord de datum van dit blad en het nummer van het verzoek. Please, neem er nota van, dat ik niet van plan ben om voortaan verzoeken op te nemen voor jongelui onder de 24 jaar. Want anders voel ik me niet verantwoord: dit alles bestrijkt een *te* groot gebied, wat me niet in staat stelt om persoonlijke inlichtingen te controleren! Ik reken er natuurlijk wel op, dat iedereen tegenover mij strikt eerlijk is . . . . Voor jongelui in de States: is er een andere manier om die 20 cent doorzendkosten te sturen? Ik krijg nu een hartveroverende collectie Amerikaanse postzegels, die ik niet gebruiken kan. Ja, lach maar, ik zit er mee!

CORRESPONDENTIE!

Miss J.V. — Je tweede brief ontvangen. Maak je niet ongerust, hoor. Die andere brief was niet voor jou! Ik vertrouw, dat je bij het lezen hiervan mijn antwoord al in je bezit hebt. Groeten.

Voor alle lezeressen, jong en oud, hartelijke groeten van

UW SASKIA

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangescl even in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar e-n grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Conningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspence. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

"SIN IS A GREAT CONVENIENCE"

ADAPTED FROM AN ARTICLE BY PROF. DR. J. WATERINK

The title of this article may sound quite strange. We have put it between quotation marks. This means that it is a sentence which has been spoken by some one.

About forty years ago — when I was yet a minister of the Word — an elder and myself brought house visitation to a family in my congregation. The family had quite a bit to say about a lot of things; the mutual relationship in the church, the relationship towards the church, and so on. As we discussed these various aspects, the comment of the husband or his wife would without fail be, "yes, but human beings are sinful people."

All our discussions led back to the same point, "But, of course, Reverend, we must never forget that the hearts of men are evil." When the elder and I were outside, the elder, who was a small but sharp witted man, said with a sigh, "Yes Reverend, sin is a great convenience."

Many parents have this view about their children. "My child has a sinful heart."

Of course, this is true. But to many parents this fact has become terribly convenient. If they cannot explain how their child would do a certain thing, they say, "it must be his or her sinful nature."

If the child does something which irritates the parents, because they want to take it easy, and if after scolding the child, the boy or girl does not immediately obey, then the child is "naughty," which is as much as to say "sinful and wrong."

In such a case sin can become a convenience to the parents, because if you place behaviour on the scales of sin, then as parents you have the right to take action against it.

Let us take an example.

Father is reading a book which requires his whole attention. The children are gay, and are happily playing together. Of course, they are somewhat noisy. This irritates the father. "Why don't you be a little more quiet. I'd like to have some peace and quiet once in a while." The children calm down, but after ten minutes, engrossed in their games once more, they have forgotten what father said. Father bursts loose, "Stop that infernal racket, will you? What's the matter with you kids? When I was your age I respected my father. If he once told me to be quiet, he wouldn't hear another peep out of me for the rest of the evening. But you? You have no respect for your father any more!"

Isn't it convenient that there is sin in the world? Just because you want to read in peace, you can make happy fun-loving children sinful via the requirement of obedience to father's authority. However, in this way, sin is nothing else but the pedagogical stick-behind-the-door with which the parents try to get their own way.

In this particular instance, father used it so that he could get some quiet while he was cosily settled down reading his book. The fact that he scared his children half out of their wits did not seem to bother him.

I find this one of the most sickening attributes of a father; he wants children but under the condition that they will never bother him. Such fathers should not have children. They'd be better off going to a circus and buying trained monkeys. The sad thing would be though, that the monkeys would not understand him when he threatened them with their sinful behavior.

Fortunately, the children don't always understand it either. Sin is a different thing altogether than what father for convenience's sake tries to suggest to his children. And what stands for fathers stands for mothers many times also.

Such behaviour of parents is terrible, because it may wipe out real understanding of sin and real understanding of grace. Sin is revolution against God. And for the remission of sin the blood of Jesus Christ was shed. It is a terrible thing when parents begin to trifle with it for their own convenience. Moreover, their fooling around with it could completely wreck the lives of their children.

I would like to underline this thought. Parents may tell their children that they sin if they inwardly know that their child acts against the will of God, and if it is something for which they must pray that this sin be forgiven.

Would that reading father really dare to pray, "Lord, forgive Johnny for interrupting me while I was cosily reading my book?" I should think not. But then he has no right to talk about sin in the first place.

THE WORLD AROUND US

ON UNDERSTANDING CHINA

BY JOHN VRIESINGA

No one, willing to recognize the facts, can escape the conclusion that Red China today is one of the world's major nations and will from here on play an increasingly important role in world history.

Nationalist Chinese on Formosa are hopefully looking forward to the day on which an all out war between the U.S. and Red China breaks out. They've already offered the use of their million or so of trained soldiers. There are also many people in the West who feel that such a war is inevitable and some even openly advocate an early conflict so as to put a timely end to the Chinese threat. Only a complete annihilation of Red China could really alter today's picture and since such an undertaking seems incompatible with western ideas it isn't very likely to happen.

If the Chinese then are going to be with us for the remainder of our world's history, we will do well to learn more about them, so that we may understand them better.

To begin with, we should not be too surprised about Red China's belligerent attitude. Mao tse Tung and Chou En Lai sound so fierce, so hateful most of the time. They are dedicated to the destruction of the West and make no secret of it. Of course, they see themselves surrounded by western military forces: Japan is pro-American, South Korea, South Vietnam, Formosa, and today even the Russians are threatening to make peace with the West.

To understand their reaction, just try to imagine the situation in reverse. Think how we would feel if the Chinese had landed in Nova Scotia back in 1950 and conquered half of the peninsula, while in 1964 and 1965 they were trying their best to occupy Florida as well after they had brought several small islands in the Atlantic under their control already.

To imagine such a situation would be a gross over-simplification of the present problems in Asia, but as far as the Chinese themselves are concerned it gives a fairly accurate picture and we must keep it in mind if we want to understand them.

We must also remember in this connection that since more centuries than history has recorded China has been to East Asia what the United States is to North America. The Chinese dominated that part of the world when Moses was still floating on the water of the Nile. If being deeply rooted, culturally and socially, lends unusual strength to a nation, there isn't a stronger people on earth than the Chinese.

Because they are recent converts to communism, we tend to think of the Chinese as Red up-starts, arrived on the scene of world politics only lately and therefore of not too great consequence. Yes, they can be bothersome because of their fantastic numerical strength (with their nearly 700 million population they're by far the largest nation on earth) but they are culturally backward and have no real strength. But if we think along these lines we forget that mere military might and economic superiority have never been a guarantee for survival.

In this connection we often simply overlook the fact that communism and the ancient teachings of Confucius, which have molded the moral fiber of the Chinese for over two thousand years, blend remarkably well. In chemistry often the addition of a new agent serves to suddenly activate a harmless concoction and change it into a dangerously powerful substance. This is what communism has done to the soul of the Chinese.

Even a superficial exploration of Confucius' ideas will show this. Confucius was a philosopher, but he did not concern himself at all with things supernatural, with a life hereafter or with the existence of a personal God. He once said that things on earth were difficult enough for him not to bother with things supernatural. Reading such a statement immediately reveals the parallel with the teachings of Karl Marx: religion is the opiate of the people, man's paradise is on earth, here and now.

According to Confucius man's central problem was how to govern well, so that the people would have food and be happy. And again we recognize the ideals of a communist society, or, for that matter, of any "God-less" society.

In practice these ideas have worked out very well in China. Chinese society, in accordance with Confucius' teachings, was organized in what may be called truly "communistic" patterns. Government was exercised by a council of elders on the one side and a council of guild-members on the other. The guilds, just like the guilds in ancient Europe, dealt with economic matters only, while the clan or village elders dealt with social problems. Between the two life was completely regulated, if rather loosely, by unwritten laws and codes of ethics. There was a magistrate to serve as central authority and judiciary. In theory his power exceeded that of the two councils, but in practice he merely served as a pivot between the two.

Under the modern dictatorial system of communism the function of the magistrate merely had to elevate a few notches to give the whole system a new and powerful lease of life.

Governing, according to Confucius, was the greatest challenge to individual man. It charged him with great responsibility and therefore he had to be well equipped for it. To qualify for public office a Chinese was not elected in a democratic fashion as we know it, he had to compete in scholastic achievements. In other words election day in China was really examination day. The person who scored the highest marks received the highest office. As long as he performed satisfactorily there was no need to replace him. If he did not live up to expectations, either the village elders or the guild council, or both could dispel him. As a matter of fact overthrowing a ruler

(Continued on page 10)

SCHOOLS AND RELIGION

by Dr. R. Kooistra

A SAMPLE OF NAIVITY

Many will have read or heard that it is possible that religious instruction will disappear from the public schools in the province of Ontario. On Friday, April 23rd, **The Globe and Mail** dealt with this issue in an editorial entitled

TIME ONTARIO RETURNED TO FREEDOM OF RELIGION

We quote from the beginning of this article:

> The suggestion that Education Minister William Devis will next week announce the establishment of a committee to study the present religious course in the public schools and make recommendations for future action offers hope that the time may yet come when religious freedom will be restored to our schools. It has been absent since 1944, when one particular faith was forced on many students of other beliefs.
>
> Mr. Davis is reported ready to follow a 1964 resolution presented by the Ontario Federation of Home and School Associations. This resolution called for a committee of child psychologists, psychiatrists, social workers and teachers, of various religions, to study the existing course and to examine methods of teaching morals and ethics to all students, regardless of religious background. The committee's terms of reference would be broad enough to permit it to recommend the abolition of religious instruction in schools altogether.
>
> This newspaper does not believe that an honest assessment of the situation could lead to anything other than abolition, and for a variety of reasons.

Further on in this article we read the following paragraph, which made me write a "letter to the editor".

> Religion in the schools has already resulted in certain denominations setting up their own schools; if it continues in the schools this trend will be accentuated. Ontario, as far as one can see into the future, must spend vast and increasing sums of money on education, sums which the economy will be hard put to produce. We simply cannot afford unnecessary physical duplication of school plant to accommodate religion which does not belong in the schools anyway.
>
> Such a course could only lead to a decline in educational standards, and this is an age which demands advancing educational standards and opportunities if Ontario is to have her fair share of prosperity.

Letter to the Editor.

I am wondering how naive even well-educated people become when discussing the thorny issue of religious instruction in public schools. In today's (Febr. 23rd) issue the editor in his article **Time Ontario returned to freedom of religion** makes the following, very strange — to say the least — observation:

"We simply cannot afford unnecessary physical duplication of school plant to accommodate religion which does not belong in schools anyway."

It simply is not true that there would be a sort of religious vacuum in which you could teach factual knowledge only. There are no mere facts. There is no **Ding-an-Sich**. Religion does not disappear when religious instruction is abolished. Each teacher professes his religion in the classroom. Each classroom worships God, god (idol) or gods (idols) and does so willy-nilly.

The author of this article should have read carefully Mr. Richard J. Needham's contribution **Religion in the schools** in which this staff-member of **the Globe** and **Mail** judges — and rightly so — that the present course of religious instruction ("a thinly-disguised and highly-diluted form of Christianity") "has not been and could not be, effective." He then raises the following question:

> "But how about the other religion being taught outside and inside the schools — the great North American religion of materialism, of material security, of being so-called good citizens in the so-called good society?"

Mr. R. J. Needham describes this phenomenon in the following statements:

> "This religion has become more powerful in North America than all the Christian and non-Christian faiths put together. It is more absolute than the College of Cardinals. It is crueller than the Spanish Inquisition. It has taken much or most of the joy and variety from life, turning men and women into anxious producers and consumers of stuff — more stuff, more, more, more . . ."

Indeed, materialism is a strong and powerful religion. It belongs to the very nature of instruction and education that it always necessarily has its peculiar religious dimension. A public school without religious instruction is not just neutral or religion-less. We don't even have to say with Father Tiffin that religion must stay in schools, it naturally will do so. There will be always religion in every public school. The only question is: which religion will survive ultimately. Will it be a boneless and meatless Christianity or an agnostic and perhaps even atheistic materialism, rationalism or pragmatism?

How naive then is it to think that religion does not belong in school. Religion permeates all instruction. For it is basically commitment.

If the present course of religious instruction is abolished and the human right of freedom of religion is further interpreted as a freedom from religion, it will only mark a further surrender of the public schools (which once were also protestant-Christian schools) into the power of the sect of secularism and religious modernism. Hence it will increase the number of (so-called) private, Christian schools.

We live in a strange situation, I think. I wonder also about the fact that if a number of parents want their children to be instructed in their native tongue, we are inclined to grant this request in the name of democracy, but if (often) larger numbers of parents want their children to be instructed in accordance to their native religion, we refuse them this privilege and we do so — incredibly but invariably — in the name of democracy. If you want your children to be educated in the wisdom of materialism, the state pays for you; if you want your children to be educated in the Roman-Catholic way, the state pays most of the bill; but if you want your children to be educated according to your protestant-Christian conviction, you are to pay for your private folly. Nevertheless we claim: education without discrimination!

MYSTERIES OF THE UNIVERSE

A SUPER-CIVILIZATION IN SPACE?

by John Vriesinga

RUSSIA'S SPACE HAMS—The four Soviet astronomers who announced discovery of mysterious radio signals coming from outer space gaze skyward during a news conference outside Sternberg Astronomical Institute in Moscow. They are (from left) Dr. Nikolai Kardashev, Nadezhda Sleptsova, Dr. Gennady Sholomitsky and Dr. I. Shklovsky.

A Russian astronomer by the name of Nikolai S. Kardashev recently startled the world by his dramatic announcement that he had discovered another civilization somewhere else in the universe. Dr. Kardashev said that he had received radio signals that were of such a peculiar nature that they could only have been sent out by intelligent being on some other planet deep in the mysterious recesses of space.

Russian accomplishments in space research being what they are these days, the announcement did not fail to make the headlines around the world. So did a somewhat shame-faced retreat by Dr. Kardashev's colleagues a few days later, who, along with scientists in England and America, declared that his conclusions were a little hasty to say the least.

In the meantime the idea of life in the universe, besides life on earth as we know it, certainly received a shot in the arm by Dr. Kardashev's "discovery". The more so since nearly all scientists who were called on to comment agreed that there could be some form of life on some other planet, somewhere in the universe. As a matter of fact, many scientists today hold that it is quite likely that other life exists somewhere. There are even sober minded people who seriously advocate that our earth should undertake some action to get in radio contact with other civilizations.

All this, of course, sounds outrageously unorthodox to anyone who takes the biblical account of creation as it is related in Genesis at face value.

What exactly did Dr. Kardashev discover and how did he come to his startling conclusions?

For quite some time he has been studying two mysterious sources of radio waves that were first detected in 1960. To explain the matter in a little more detail we have to go into the highly complicated subject of radio-astronomy.

Up to the second world war, the optical telescope (an instrument with mirrors and lenses) was the only means astronomers had to study the universe. But in 1932 a young American radio engineer, working for the Bell Telephone Company, discovered that radio waves reached the earth from some source out in space. He found that these waves came from the centre of our Milky Way galaxie.

His discovery led to an entirely new branch of the science of astronomy for it was soon found that many celestial bodies sent out radio waves that are caused by chemical and magnetic reactions in those bodies. Scientists started building giant antennas with which those radio waves could be received, amplified and analyzed. Usually these antennas are shaped like huge bowls, with in the middle the mast. Some of them are as much as 60 feet across and in Puerto Rico the U.S. Air Force has built one inside a hollowed-out mountainside that is almost a quarter of a mile across. With these super-sensitive receivers scientists learned many things about the structure of our own Milk Way galaxie, for instance. The radio waves gave them a "picture" which could never be seen by the eye, no matter how large and strong a telescope was used, simply because the things a radio-telescope "sees" are hidden behind mysterious dark clouds of dust or so far away with so many millions of stars between us and them that they are forever out of our sight, much like a person on the edge of a huge crowd is out of sight of another person at the opposite edge of the same crowd.

Our own galaxy is of course not the only object that sends out these mysterious radio waves. It has since been learned that the "atmosphere" of our sun, which consists of extremely hot gases, is one of the most powerful sources of radio waves. The first hint of this fact came during the war, in 1943, when the radar stations along the coast of England suddenly began to receive strange radio "noises". This led the military to believe that the Germans were preparing a large scale attack, which of course did not materialize. The next day the same thing happened again and it was then discovered that the "noises" came from the direction of the sun.

Today these radio waves from the sun are being used to analyze the "atmosphere" of the sun layer by layer and with great accuracy.

Besides the sun the major planets of the solar system, Jupiter and Saturn, are sending out radio waves, which are probably connected with magnetic "storms" in their "atmosphere". Certain stars are also strong radio-wave emitters. Some of these stars are visible with telescopes and it was found that the radio-activity occurred when these stars flared up in unusual brightness. Such flaring stars are no exceptions in the universe. Some stars even "explode" as suddenly they seem to grow in size and brightness with a fantastic speed. Such stars are called "novae", or, if they are very large, "super-novae". Novae is the plural form of the Latin word nova, meaning "new", because before the days of telescopes such "explosions" mostly happened in stars which up to then had been invisible to the naked eye and therefore now looked like new stars. Such novae and supernovae are also powerful radio senders.

Galaxies are nearly always powerful sources of radio waves. Radio astronomy has even discovered galaxies which are "in collision" with each other. To get a mental picture of such a staggering "collision" we have to think of two gigantic "pinwheels" of stars that approach each other closely enough to intermingle their stupendous masses of stars. These colliding galaxies are the most powerful sources of radio waves in the entire universe.

Scientists really know next to nothing about such happenings far out in the universe. They cannot even begin to explain most of the facts they observe with radio telescopes. At the beginning of this year the American Association for the Advancement of Science held a conference in Montreal and discussed among other things a newly discovered mysterious thing they called "quasar". It was found to exist through radio waves received from them. Some of them were even observed with giant telescopes and seen as faint blotches of light. The best calculations showed that they were as much as four billion light years away from earth, the farthest objects ever observed, and still travelling away from us at nearly half the speed of light which is 186.000 miles per second. They're supposed to be some sort of super galaxies, at least 50 times as brilliant as a normal galaxy, and having the light power of some 5000 billion stars. Needless to say that these mysterious objects are also strong sources of radio-waves.

Against the background of all this puzzling information it is easy to see why practically all scientists merely smiled politely at Dr. Kardashev's announcement that he had discovered another civilization in the universe. Dr. Kardashev said that a certain source of radio waves, invisible to the naked eye or even to the telescope, known as CTA-102, sent out signals. He had determined that the radio-waves from CTA-102 arrive (and therefore are sent out) with great regularity: every hundred days to be exact. But even more significant was the fact, according to the Russian astronomer, that the waves are emitted from a comparatively small source at 900 megacycles, the best suited for long distance space communication.

Still, to make his theory sound plausible, Dr. Kardashev had to dream up a fantastic story. To be received on earth the radio waves would have to be sent out with 400,000 billion kilowatt power. To generate that much power Dr. Kardashev had to "produce" a civilization far superior to ours, as the total output of the earth is only 4 billion kilowatt.

How can a civilization produce such a staggering power? "Simple," says Dr. Kardashev; "by rearranging the matter of all the planets around a star in such a way that it becomes a shell around the star, then using the inside of the shell, in other words the original star, to produce the power.

To get the picture, we should imagine ourselves "melting" not only the entire earth, but all the other planets as well, then molding the material in such a way that it becomes a shell closing in the sun on all sides. We would end up with a huge ball, say of 200 million miles diameter, with a red hot sun floating around inside.

If this is too fantastic a theory to be taken seriously you may be even more surprised to hear that Dr. Kardashev also considers it possible that somewhere out in the universe there is civilization which was not content to catch a mere star, but which has in the same way harnessed an entire galaxy of a hundred billion stars.

No wonder that more sober minded schientists in a polite phrase called Dr. Kardashev's conclusions "extremely unlikely". In less polite language that would mean "outrageously silly.

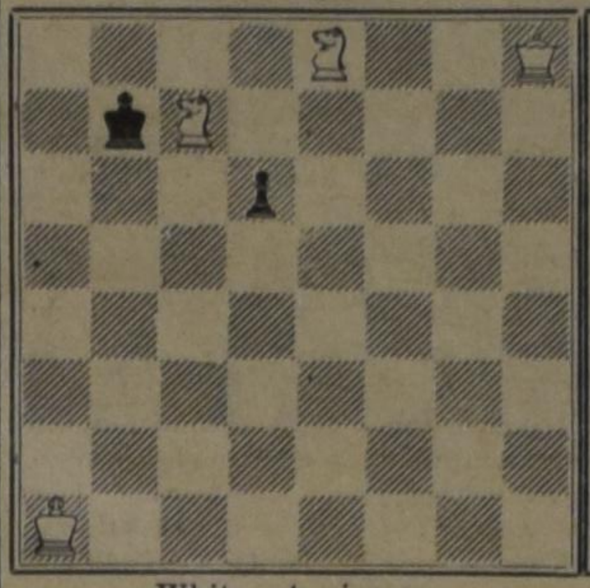
Of course Dr. Kardashev is one of those sceintists who think that the bible is silly, even when it says that the heavens, with all their marvellous mysteries, are the work of God's hand and that He has made man to have dominion over the work of His hands. And that doesn't leave much room for the super civilizations Dr. Kardashev dreams of.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN MAY

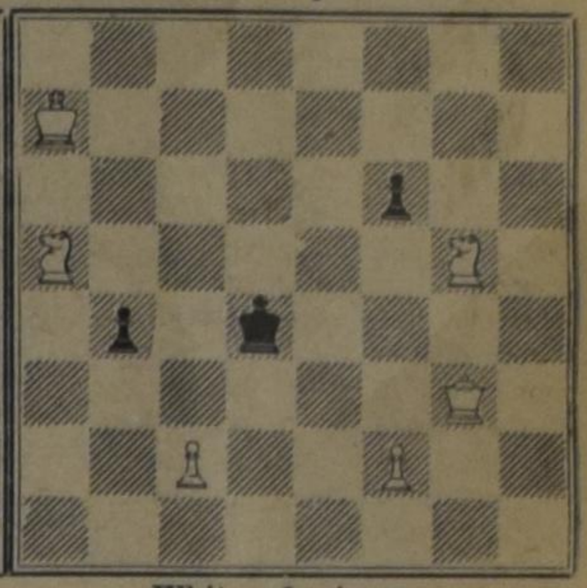
No. 156
Author: A. Breling
Black: 2 pieces

White: 4 pieces

White to play and mate in three moves. (3 points)

No. 157
Author: K. Erlin
Black: 3 pieces

White: 6 pieces

White to play and mate in two moves. (2 points)

NOTES

1. For all the solutions of this month nothing else but the key-move AND THREAT will be required. This is done to get the contestants used to the threat-idea. The threat means White's plan as it might be performed if Black would not play. The threat is not one of the variations. Indication of the threat proves that you understand the problem.
2. No. 156 is a miniature. The author deserves credit for making a real three-mover out of only a few pieces. Please do not write down all the various possibilities. You have to check all of them of course, but give me only the key-move and threat.
3. No. 157 seems to be unsolvable, but it is NOT. Is it maybe too easy? Do you see the keymove? But what is the threat?
4. Solutions to be sent in after publication of the second series.

ON UNDERSTANDING CHINA (from page 9)

who did not rule well was a moral obligation, almost a religious duty.

This attitude, deeply embedded in the soul of the Chinese, augurs well for the communists as long as they go on improving the lot of the Chinese. It spelled the doom of Tsjang Kai Shek and forms an insurmountable barrier for the return of the Nationalist Chinese from Formosa to the mainland other than as repentant refugees.

If the communists rule well, why shouldn't they rule all of Asia, including Korea and South Vietnam? In the minds of Chinese our reasoning that a people should have the right to determine its own future does not hold any water. Vietnam and Korea belong historically within the Chinese sphere. Any Westerner trying to "impose" his will in those marginal area's can only have evil intentions, selfish aims. For that matter the Chinese have never experienced anything else from western power but selfishness and greed. At one time in the not too distant past the Chinese empire came close to being divided among western colonial powers simply as to much booty.

All Western missionaries were evicted from communist China in 1950, again because Chinese simply cannot distinguish between western religion and western military might; in their own cultural background there never was the dualism and the supernatural, between religion and politics, or between church and state. When the communists decried the missionaries as "subversive agents" of the imperialist West they didn't use a crude propaganda weapon, they meant what they said. Even in the past the Chinese never persecuted the "preachers of the Jesus-doctrine" for religious reasons. If the missionaries were persecuted it was for political reasons, or because they were felt to upset the social order. To survive under the communist rule the Chinese christian church had to distantiate itself from western influences. Many of them were sucked into the mealstrom of reviving patriotism whereby the church was invited and partly coërced into taking its place in the new social order. Too late many church leaders realized that there really wasn't any place for christians in the new social order, and today the church in China finds itself in a situation which answers biblical predictions about the end of time very closely.

Christianized Western Europe failed miserably in carrying out the Lord's command to preach the Gospel to all creatures, especially to the Chinese. Let's not fail our Chinese brethren in praying much for them now that they are passing through the severest test of their faith.

Bridal Snow

BY FREDERICK W. TAMMINGA

A slow and tender snowfall, fingering flakes
seek out and dress the remnant blemishes.
A vanishing of violent images.
The day is softly getting dressed to go.

The avenue oaks in tunicles of snow
are guards of honour, hushed, a double file
along the edgeless borders of the aisle.
A hallowed air of promise passes by.

The final flakes have fallen; in the sky
an amber splendor vastly visible
engulfs the white: it seems so natural
to grab my robe and wait for Him outside.

Annotations to This Poem

Like many other poems you must read this one several times before you will really like it.

The theme is somewhat traditional. Snow has more often been compared with bridal veils, etc. Yet, Tamminga wants to look at the snow-dressed world as the aisle of the tabernacle of Rev. 21, ready for the marriage ceremony of the Lion-Lamb and the Bride, the Lamb's wife. To him the white world is a sign that the Bridegroom is close by and at hand.

The poet is ready to put on his festal garment and go outside to wait for Christ, who will come today.

Don't we all feel this longing stronger at one time rather than another?

The poem shows that Tamminga is still developing greater skill in using and combining words. A poet is a builder with words. Words serve him to braid them carefully into poetry.

In this poem we find several beautiful expressions, which we take out of the lines for a few moments, only to put them back in place rather hastily; in the same way you would touch a beautiful stone in a museum at which you are supposed to look.

I like the expression "slow and tender snowfall". That is how it sometimes can be. I also understand "fingering flakes". Well said. I am not quite as happy with "blemishes — images". I think the last line is simply beautiful, that is, the last line of the first stanza: "The day is softly getting dressed to go."

Also very nice is the last line of the second stanza: You almost feel the passing by of hallowed air through the double row of oaks as honour-guards.

I also think that the clearing sky after the snowfall has been captivated very eloquently.

My only disappointment is in the very last line. I think that "to grab my robe" obscures more than it explains. Of course, the poet has in mind that Christ will somehow provide the bride with her wedding gown. Yet, this cannot be expressed in this way or in such few words.

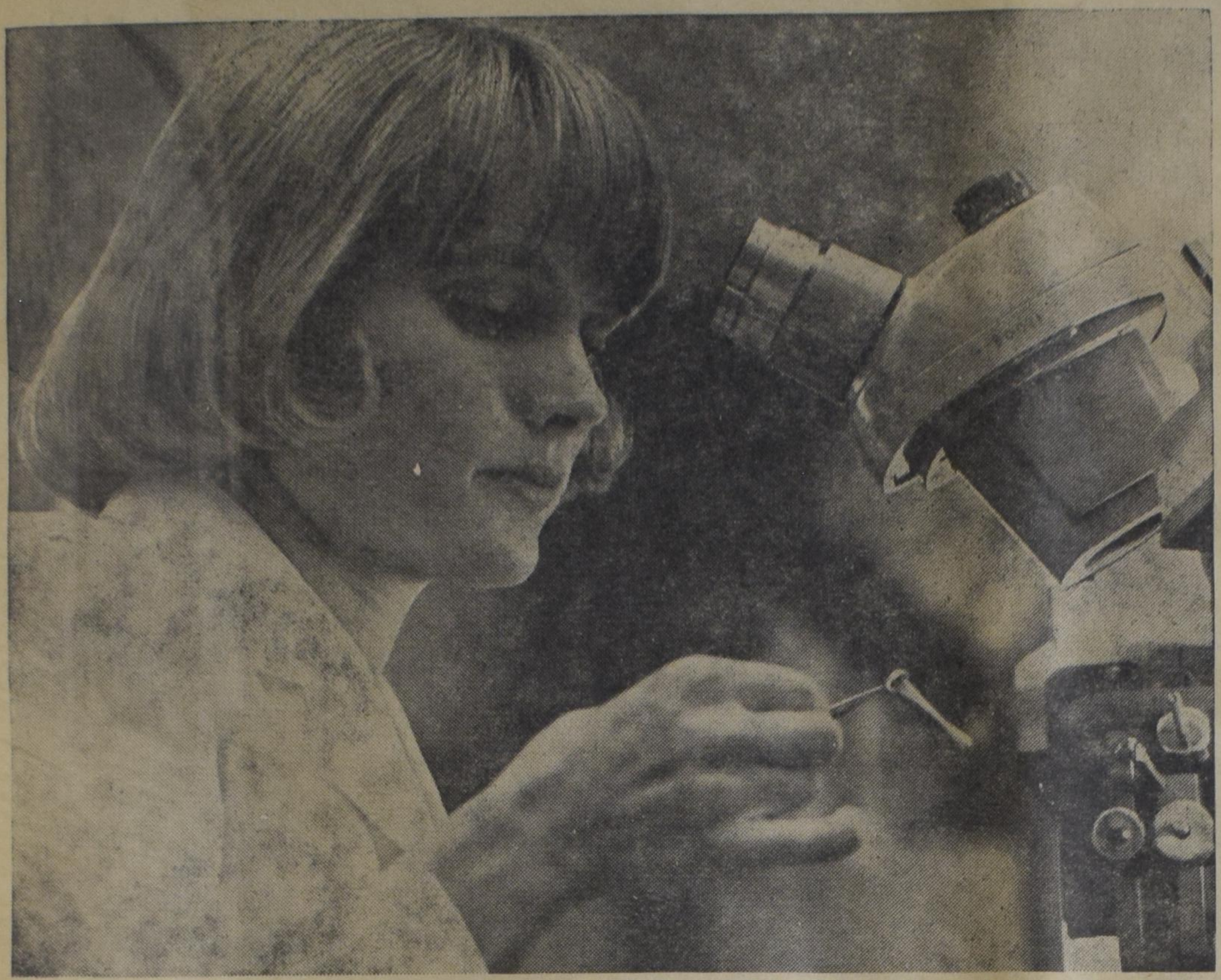
I think it would have been better to leave this "robe" (whatever it be) out and just leave the house to wait "for Him outside".

But this poem is a valuable "Kom haastig!"

R. Kooistra.

Research and Development Grows

Emerging as one of the leading industrial nations of the world, Canada is embarked on a new era of research and development. Following the vigorous example of government research programs, private industry across the country is meeting the challenge of intense global competition in the manufacture of ultra-modern products by stepping up its own scientific and technological studies. With vast natural wealth spread over a massive country inhabited by a comparatively small population, Canada in recent years has been the scene of a great changeover from supplier of raw materials to a big exporter of sophisticated goods. Now, as the avenues of science open up further myriads of possibilities and technology keeps but a pace behind with new demands and developments, Canadian industry is looking ahead to a future based on a strong national foundation of knowledge. Major factor in keeping Canada in the forefront of the space-age world is a stimulating surge of new growth in the scientific and technological facilities of the nation's universities. From these expanding laboratories of education will come a quickening flood of scientific brain power to man the new centres of industrial research across the country. In turn, from their work will come the knowledge for industrial production which will maintain Canada's economic prosperity in the amazingly complex world of the future.

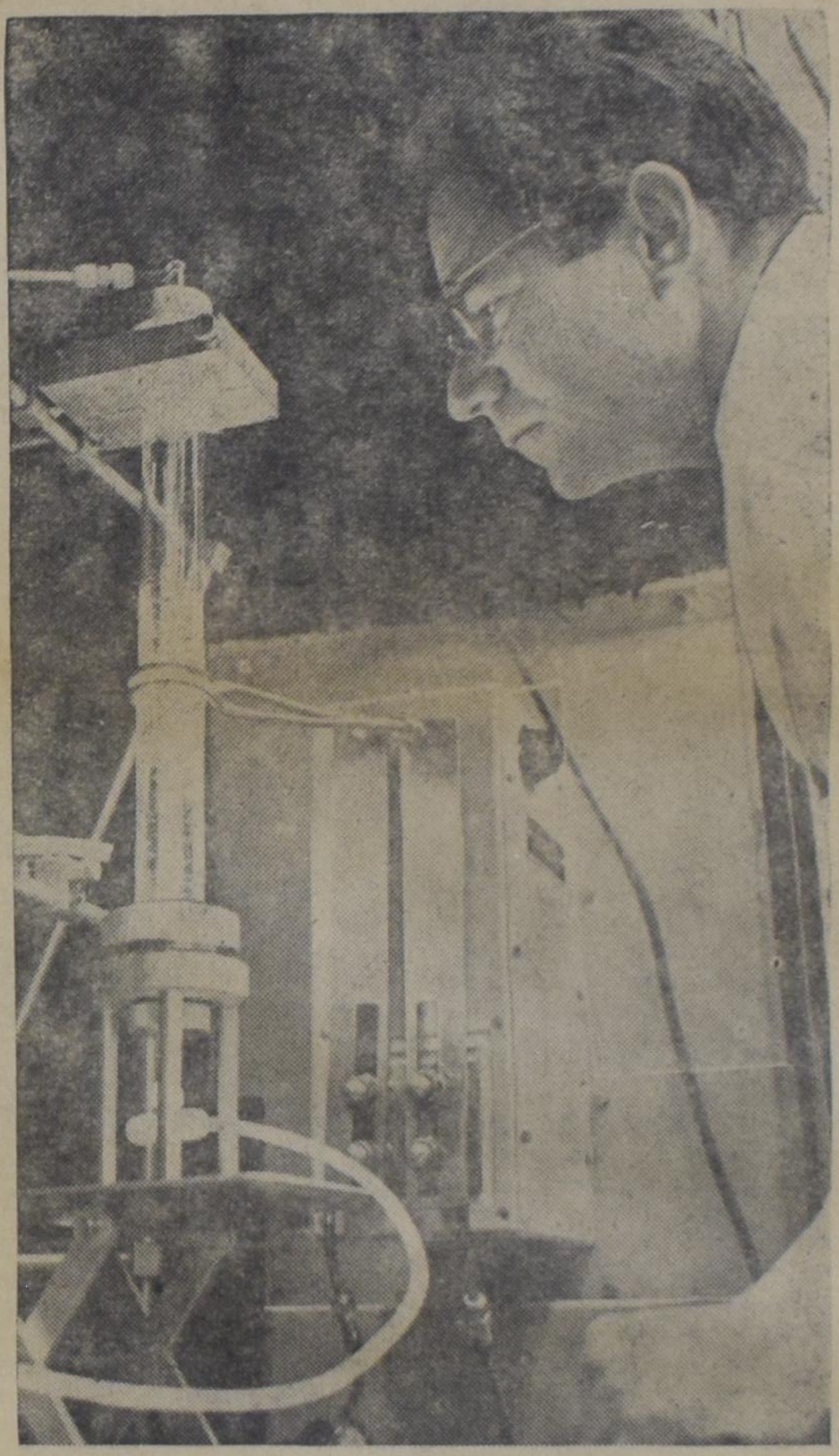
In Northern Electric research and development laboratories in Ottawa, Judy Wall examines a minute transistor she has delicately wired under a microscope.
Photos: Ted Grant

Phyllis O'Grady, Ottawa, holds circuit design.

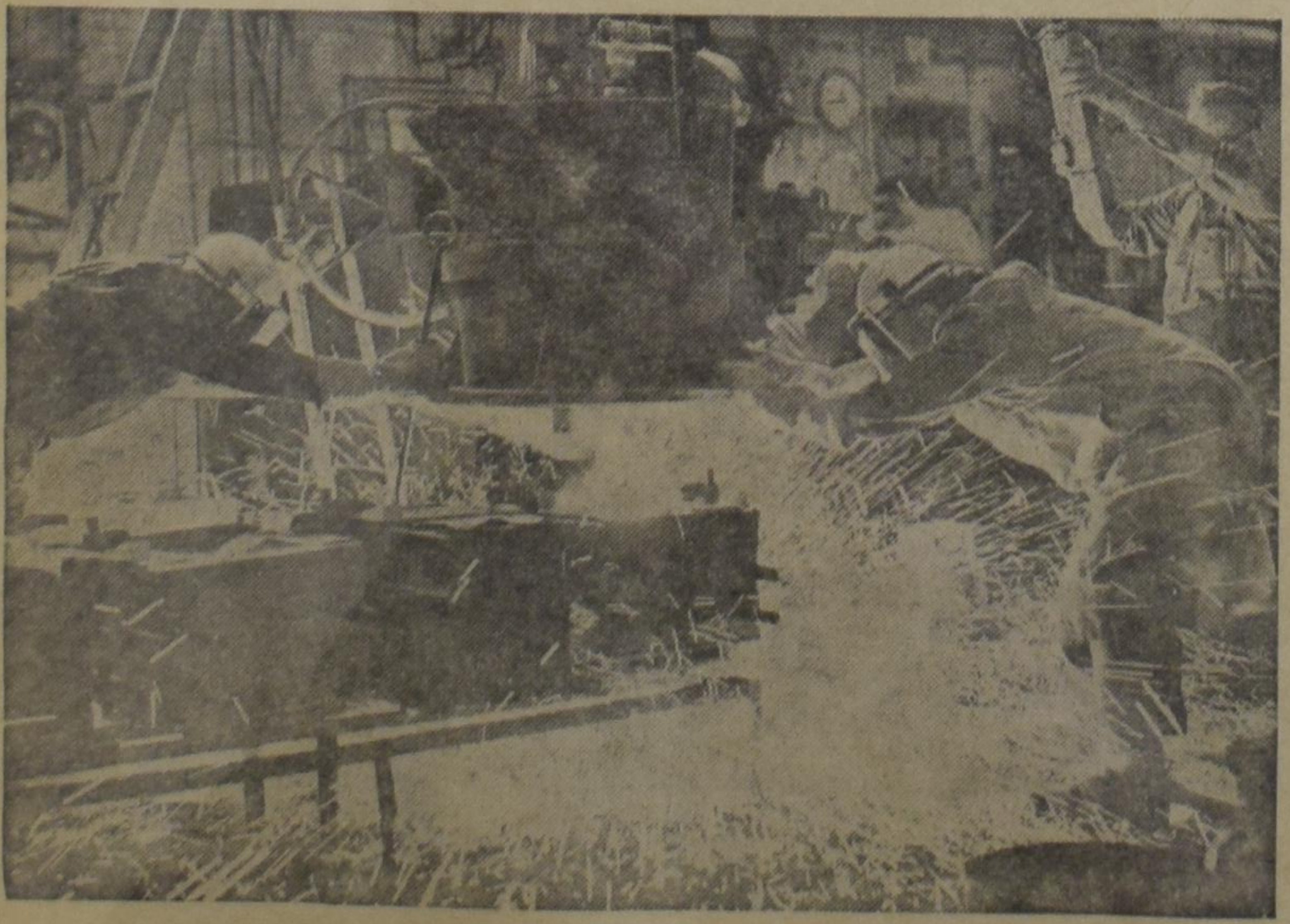
In Atomic Energy of Canada Ltd. laboratory, technicians use special tongs and mirrors to manipulate radio-active material that has been returned from a therapy unit for reloading.

Tom Somogyi at work on a Northern Electric laboratory experiment involving electricity and gas.

Below: Metallurgical research in federal Mines Branch, Ottawa.

NATIONAL FILM BOARD PHOTOSTORY

PHOTOGRAPHIC ESSAY AWARDS

Ottawa — The Honourable Mitchell Sharp, Minister of Trade and Commerce today announced a photographic essay competition for the Canadian Government Pavillion at the 1967 World Exhibition in Montreal.

Each of approximately ten winners will receive $1,000.00 and an assignment to prepare an outstanding photo essay for use in one of ten exhibit courts of the Canadian Pavillion. The pictures taken by the competition winners will be seen by hundreds of thousands of Expo 67 visitors.

Any photographer residing in Canada may enter the competition. Each applicant must forward with his entry some examples of his work and a brief statement of his experiences and accomplishments in photography. The selection of the winning candidates will be made by Mr. Norman Hall, Pictures Editor of the Times of London, and their names will be announced about mid-July 1965.

Application forms and rules can be obtained from:

The Commissioner General,
(Photographic Essays Awards),
Canadian Government Participation, 1967 Exhibition,
Sir Alexander Campbell Building,
Confederation Heights,
Ottawa, Ontario.

All applicants must be submitted to the Commissioner General by registered mail not later than June 18, 1965.

The list of essay subjects to be photographed by the competition winners will be supplied with the rules. Candidates must indicate which of four, or more, selected topics they would like to undertake. Their interest in the first choice subject and their probable approach to it must also be described.

Each of the photo essays or stories to be photographed by the successful candidates will be related to a specific area of the Canadian Pavillion and to be specific exhibit scene. The photographers will be free to make their own interpretations of the subjects which relate to the land and people of Canada, communications, achievements and the uses of leisure.

The competition winners will be brought together in Ottawa late in July 1965, for briefing and final assignment of subject. Travel and living expenses for that meeting will be defrayed by the Canadian Government Participation, 1967 Exhibition.

They will each receive $250.00 as an initial payment followed by a second payment of $250.00 about five months later. The remaining $500.00 will be paid upon receipt of the selected prints. The rights of the photographs will remain with the photographer except for the right, free of charge, to the Commissioner General to reproduce any accepted photograph in a catalogue or for publicity.

PARENTS and CHILDREN

by Adrian Peetoom, B.A.

I have in front of me the report of the 1964 convention of the Ontario Association for Curriculum Development, a convention which brought together the leading educators of Ontario. The 1964 convention was held in the King Edward Hotel in Toronto on Nov. 5—7, 1964.

The theme of the convention was EDUCATION AND CHANGE, easily the most frequently discussed topic in education today.

In the general session Dr. Richard L. Foster, District Superintendent, Jefferson School district, Dale City, California addressed the gathered dignitaries in a keynote speech which held everyone spellbound. The most remarkable thing was that so much of his talk, dealing with "Change in Education" in essence urged the putting into practice of what always has been known to be sound education.

For the next few weeks I want to discuss with you some of the conclusions and discussions which were a result of this convention.

As the theme of this convention was EDUCATION AND CHANGE, it may be wise to begin this discussion with a consideration of the terms of the theme.

A continuous discussion has been held during the past 10 years about the meaning of the word EDUCATION in our generation. Two schools of thoughts (philosophies of Education) have battled for victory, the classical school of education and the pragmatists.

Classical education has held that education is important for its own sake. Somehow it is understood to be important for the development of oneself to have a sound knowledge of historical products, particularly classical literature, one's own past literature, history (as opposed to current events). Somehow, it is thought, the knowledge of the past will prepare one to deal with the problems of the present. Knowledge is meritorious, not because it can be applied, but because it's there.

Pragmatic education is education that takes cognizance of the past only in so far this past will immediately illuminate the present and future. Do not burden children with knowledge that is of no immediate value. Teaching children how to deal with present problems will prepare them for future ones, so it is hoped.

You will understand that for purposes of this discussion I have greatly oversimplified the two schools of thoughts. In general it can be said that North American english trends are swinging away from pragmatic to a semi-classical approach, as exhibited by the increased insistence that theoretical and applied science students be subjected to a doses of liberal arts courses.

As an aside it may be observed that the Province of Quebec has always been a bulwark of classical education on the North American continent. In view of the power of the Roman Catholic church and its official thomistic philosophy, this fact is not surprising.

Dependency on this view of education has left Quebec badly prepared for the twentieth century, with its tremendous increase in technology. Part of Quebec's problems indeed stem from the fact that Quebec's education simply did not produce engineers, business managers, and applied scientists who could be placed in key positions in industry. Quebec today recognizes this and is busy catching up, transforming its classical education into a pragmatic one. The irony of this is, that the rest of the continent is no longer satisfied that a pragmatic education alone is sufficient to prepare its citizens for the second half of this century. It goes without saying then that Quebec's problems will not be solved rapidly, even if the B.B. commission produces sound conclusions and recommendations.

I do not want to suggest that today's philosophy of education is well defined and organized. On the contrary, it must be said that conclusions in education are among the least stable and enduring in our society. All I have wanted to say is that there seems to be a discernable trend.

The second word we want to consider is the word CHANGE. What do educators mean when they use this word?

In previous articles we have already seen some of the elements that are at work changing the world around us. Particularly mechanization and automation seem to threathen all our present routines. The change we are referring to, is the altered purposes and techniques necessary to prepare citizens for a world which at this moment can only be guessed at.

Again two extreme positions can be discovered.

The one position bases its conclusions on whatever extreme speculations experts are wont to give us. To name one example, some people already are convinced that by 1999 the great majority of people (98%) will no longer need to work at all, just because this catchy speculation is just the sort of thing the press loves to use. The wilder and more improbable the speculations, the better the disciples of this school love it. These people consider the past uniformly bad and backward, the future uniformly glowing and rosy.

The other position, its opposite, is the conservative attitude that the more things change, the more they remain the same. The world does not change that fast, they argue. Surely the values, and conclusions of the past 3000 years are not invalidated by a few machines and computors. Even if conditions can change rapidly, people do not. There is something comforting and appealing in conditions which have existed so long. Indeed it is dangerous and revolutionary to advocate the new and invalidate the old.

You will not find very many ideal types of either one position or the other. It is, however, not very difficult to find people characterized by either one of these positions. In practice people choose their convictions somewhere between the two.

The educators also choose their positions somewhere along this spectrum. The more liberal, the more progressive ones embrace the new mathematics as the new gospel in teaching. Indeed many schools are now finding out that the new mathematics is so new that it is doubtful that teachers having taught the "old math" can ever really understand the new one.

This example is only one of many, touching each subject matter in turn. The whole curriculum, at all levels, is being dissected, looked at, revised, in a frantic (and I think necessary) search for the one best way.

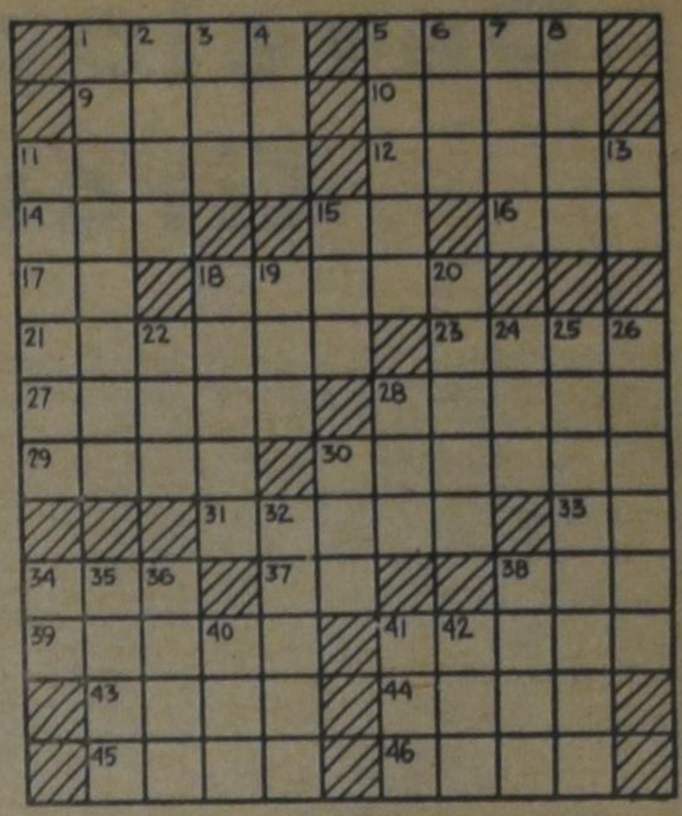
The more conservative oppose this trend. At a teacher's convention somewhere in Canada, dealing mainly with the new mathematics, the majority of teachers strongly opposed this new trend. As a matter of fact, there was a direct correlation between the age of the teachers and the vehemence of the opposition.

One of the principals of a Christian school in Ontario told me, that the new mathematics was not new at all, that mathematics had been taught in Holland this way 20—30 years ago. This principal was misinformed. I have some suspicion that his motivation for saying it could be the fear for new mathematics, which is hard to grasp for those who only know the old mathematics.

I have dealt with this new mathematics at some length, mainly because it is now almost compulsory in the Public Schools for all grades, and I would presume introduced in most of our Christian schools. We have in this new mathematics the first major example of revised thinking finding its way into a drastically new curriculum. In our next discussion we will look at this again.

I recommend that every principal, teacher, and educational committee member attempts to procure a copy of the report of the O.A.C.D. I do not know where it can be acquired, but I will find out. Please write me, c/o "Christian Courier", if you with to have a copy.

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS
1. Identical
5. Persian ruler
9. Mid-East land
10. Land of the Incas
11. Trap
12. Greek letter
14. Belonging to him
15. Thus
16. Female pig
17. Like
18. Buckets
21. Flights of steps
23. Tents
27. Gull-like birds
28. Miss Channing
29. Operatic song
30. Roof of mouth
31. Scotch tea cake
33. Hypothetical force
34. Poorest fleece
37. Aloft
38. Unit of work
39. A certain tooth
41. Motherless calf
43. Impolite
44. Goddess of discord
45. Headland
46. Compass point

DOWN
1. Evil
2. Macaws
3. Disfigure
4. Augment
5. Bobbin
6. Garment border
7. Elder son of Zeus
8. Author of "Les Miserables'
11. Kind of daisy
13. Word of disgust
15. Little girl
18. Pineapples
19. Land measures
20. Climb
22. Biblical lion
24. Constellation
25. A highway driver
26. A guarantee
28. Metal container
30. Explosive sound
32. Restores to health
34. Verb form
35. Brought into existence
36. Melancholy
38. Patronage
40. Newspaper notices
41. Dawn
42. Mineral source

SOLUTION to last week's Cross Word Puzzle

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(19)

John was too strong to be fully unconscious even at this stage. The pain of being turned on his side to have a dram of rum poured down his throat, the rum itself, the stinging agony of liquor applied to sterilize his flayed flesh, brought him effectually from the stupefaction into which he had been beaten to acute suffering. For days he lay face downward, falling asleep in snatches to be awakened by a new twinge of sharper pain as an inadvertent movement awoke a dormant muscle or opened a half-healed sore. Fortunately his body was proof against the germ-laden air and fought its way stubbornly back to the life for which he had no desire. In little more than a week his scars were in healthy enough condition for the surgeon to dismiss him from hospital where the wretchedness of others accentuated his own. Then he entered upon a prolonged wretchedness unshared by anyone else on board.

The final words of the Captain's sentence, obscured by the shock of impending punishment but rising to his consciousness in the long days and nights of convalescence, had decreed that he be stripped of his rank and degraded to his original position on board. Later his former associates had been strictly forbidden to have any communication with him at all.

At first, John had been as indifferent to the surgeon's rough pity as to his mate's callousness. But as, day after day, he was unvisited even by message or inquiry, he became incredulously bitter and when, receiving orders to report for duty on the forward deck, he was passed without a word by three midshipmen, two of whom were Lewis and Cleaver, he was furious to find that his suffering could be increased. The rude reception accorded him by the sailors, his reintroduction to duties and surroundings which seemed worse by contrast with the privileges he had recently enjoyed, could not move him to such desolation as the defection of friends.

That night he was standing on deck by the bowsprit, staring down into the black water which lapped the ship's nose. Sleep in a hammock was still impossible and the crowded foc'sle a place of loathing. For the first time he was thinking of suicide, not with the wild fleeting impulse of fear or disappointment, but in the grim seriousness of settled despair. A step behind him he thought the step of the larboard-watch, and prepared to answer if challenged.

"John," said Lewis in a whisper. "John, how are you? I —"

"You weren't interested this afternoon," returned John contemptuously. "And I'm not interested in friendship that is ashamed to show itself before the world. Keep it."

"John, I'm sorry. You don't understand. The Captain has ordered all of us to have nothing to do with you, not even to speak. He threatens, if we do, it will be worse for you as well as for us. You don't think we — I enjoy it, do you?" He changed the pronoun out of honesty, remembering that Miles had declared himself completely through with a fool who would bring such a fate on himself. "Most of us felt sick about it."

It was not balm but it was one hurt less.

('Thank you, Job.' Both men kept their voices to the lowest possible murmur, scarcely distinguishable from the night sounds of the heavy rigging as the ship rode the harbour swell. "Have you heard any news? Does my father know? What talk of sailing?"

"In a day or so, I think. One piece of news but nothing to cheer you. Admiral Medley came on board yesterday to inspect. I was on the bridge when they were talking and heard your name; so I made myself scarce and listened. He'd had the report of the court martial and asked if the Captain would consider transferring you to another ship. Cartaret refused point-blank, though he was most deferential. 'I certainly will not', he said, 'if you leave the choice to me, Sir. That healthy young whelp has recovered already,' he said, 'and if he gets a transfer, it's what he set out for in the first place, and what is my position with my crew? I'm not a hard commander, Sir, but I will be obeyed or I'll give up my ship. Newton or no Captain Newton, I don't play favourites, and that young man will learn it, if it's the last thing I do.' Medley didn't press the point. 'You are Captain of the **Harwich**, Mr. Cartaret,' he said and that was the end. I must leave now. Cheer up, John. Remember what Horace says about Fortune. And don't forget how I feel when I have to ignore you."

Neither Horace's philosophy nor Lewis's reluctance shed any ray of light on the darkness of John's mind when some days later he saw the English shore receding from his view. The intervening time had been unpleasant enough. Those who felt sorry for him dared not show it; but nothing hindered the others from showing ill-will. Taunts about his disgrace, infliction of labours which his scarcely healed stripes made an agony, a hundred little depreviations and needless insults made life the more unbearable because he had no recourse, not even one friend to hear a complaint.

But all faded into insignificance as, seeing the rolling water steadily increasing between ship and shore, he felt that he was being forcibly torn from his beloved. The prospect had been bad when he was an officer; it goaded him to the mad attempt which had borne such evil harvest. Now it was more than likely that he would never see her again. As midshipman he had had access to the ship's log and had a clear idea of the high mortality rate aboard a man-of-war on shorter and less hazardous voyages. Even if he should return, his present condition and its hopelessness of improvement guaranteed the failure of his aspiration.

The green hills had imperceptibly lenghtened and straightened into a soft blue band; it blurred into haze and was gone. Gaunt with yearning John looked down at the sea furrowing steadily out from the ship's side and felt helpless against the impulse to throw himself into it.

"Mr. Snelling!" A crisp formal voice behind him carried instant recognition with it. Lieutenant Grossmith, he thought dully, keeping still to avoid the pointed discourtesy of a junior officer whom he had never liked. "Captain Cartaret requests me to inquire how much longer Newton is to consider himself a mere passenger on board. He seems to have time to do nothing. The Captain suggests that you find some task to keep him from his present boredom. He needs to practice his seamanship after his enforced idleness."

"Lieutenant Grossmith, Sir," said Snelling, "I shall carry out the order with pleasure. Newton, you bloody young swine, turn around here. And salute when you're spoken to." John turned a livid face to the supercilious stare of his former associate and the pleased officiousness of the warrant officer, and in default of alternative obeyed. "Stop malingering there or I'll give you a reminder with a rope's end. You hear what the Captain says. Let's see how your sea legs are. Up the maintop-gallant masthead, right to the cross-trees, instanter."

The task under normal circumstances was a light one. John had been up the masthead any number of times as sailor or midshipman. But the needless imposition, the public taunt under amused eyes of quarter-deck and forecastle roused him from grief to unappeasable fury. Climbing was torture. It called into play all the bruised muscles of back and shoulders, and, in increasing giddiness, he discovered for the first time since he was dismissed from hospital how deep-seated were the effects of shock in his system. But he made the ascent, past the maintop, the maintop-masthead and stopped at length, not daring to look at the dizzy drop of one hundred and forty feet, and clinging with a determination at complete variance from his near embrace of death a few moments before. He would die, on that his heart was more than ever set, but at his own time and by his own means, and not — the decision, long nascent, had come to birth during the climb — until he killed Captain Cartaret.

* * *

John stirred in his hammock, turned, and deliberately settled himself to sleep again. He knew he should be up. The boatswain's piping and the scrambling of others into their clothes and up to the deck had awakened him from a vivid, satisfying dream in which he had watched the death-throes of the Captain. That it was still a dream and not a reality was due neither to a change of his attitude nor to an improvement of his condition. The weeks of sailing to Madeira, the days moored there in Funchal Road while the convoy took on provisions and conferred with the Commodore, had been a time of unrelieved gloom. The pleasure unhappy men seek in a butt for ridicule was not likely to abate when one was provided whom they could bait or blame with impunity; and nothing in Newton's sullen demeanour or smouldering resentment was conducive to conciliation. Despising his messmates, detesting his former friends, hating the Captain, he was prolonging his own existence merely with a view to revenge.

But revenge was not easy. His mind, corroded with venom, planned simple or elaborate methods of murder only to find a flaw in each. He planned it with a cutlass, with pistols (to be stolen when the time was ripe), with a club. He fixed times and watched movements until he could give the daily schedule of everyone on board. But the great hindrance was the uncertainty. The blow or shot or stab must be fatal and administered in such circumstances that he could jump overboard before being seized. He would **not** undergo punishment for a simple act of justice. He would not suffer again. Once in the sea he would not come to the surface, not, that is, until it was too late.

So far, in spite of vigilance, the opportunity had not pretended itself. And on occasion, although he had no compunction or fear about the deed which he committed repeatedly and with satisfaction in imagination, nor about putting an end to his own intolerable existence, he was held back, as by a restraining hand, by the thought of Mary. Not that he had any hope of winning her — the physical and mental pain of his punishment had eclipsed even the ignis fatuus which sometimes outlasts possibility — but she would, he was sure, eventually learn how he died. And she would, he was equally sure, think such a death somehow mean and ignoble. He could not bear that she should think badly of him when he was dead.

These melting moods usually led his mind into other channels. The eager desire which the very recollection of her person aroused in him had been generally tolerable while he hoped to possess her. Now, cut off from all companionship and interests, treated with contempt by offscouring of jails and wharves, he was driven within for some satisfaction, some ground for self-esteem. Not unnaturally his maltreated body, regaining health and vigour in spite of itself, recalled and re-enacted the sensations of its delighted acceptance by women, and imagination tantalized the passions that it fed.

John turned again in the hammock, glad that the foul air was a little lighter since his companions had departed. He was in no hurry to face another dreary day on the ship and he had been refused even the task of rowing to shore in cutter or yawl to feth cargo. He would probably be punished for this infringement of rule but good or bad conduct being regarded alike in him, he had made no effort to do good service and was calculating in disobliging the officers without actual insubordination Only alone like this or on deck at night could he find any respite. And tomorrow they were weighing anchor for the Cape of Good Hope, a euphemism if ever he had heard one.

There was a brisk exchange of voices and a step on the forecastle ladder. John lay still with eyes closed, even when the intruder made his way through the lines of hammocks still unstowed, for it was not yet seven-thirty, and stood beside him.

"Time you were up, Newton." It was Miles Cleaver and John refused to open his eyes at the good-natured asperity of his tone. "Come," he repeated, "I know you're not asleep. You never liked early rising and you haven't changed. Hurry, I have no time to waste."

"Go away, Miles." The familiarity was John's retort for the other's assumption of authority. At least his instructor in free-thinking and philosophy would not find his spirit cowed by circumstance. "You have enough underdogs to bully. Can't you leave me alone?"

There was a moment's silence in which John thought he had gained his point. Then Miles spoke again, the good-nature gone from his voice.

"You're no philosopher, Newton. You'll never learn."

His knife cut through the lashings at the foot of the hammock and John fell with it to the floor.

"Now," he went on, "you see I mean business. Too bad you always ask for proof. Get out on deck before I have to carry the complaint higher up."

Seething but powerless, John stood up, catching at the covering to hide his naked back with its shameful scars from Cleaver's uncaring eyes. The latter turned curtly and went up on deck and John, once more reminded of his hateful position, presently followed.

Standing for a moment in the morning sun, half-expecting a reprimand or imposition for his tardiness, he was suddenly aware that a jolly-boat was lying alongside and that Joe Hogg, a seaman who had recently occupied the next hammock, was dropping his belongings into it.

(To be continued.)